

तूरची विस्मृतीत गेलेली सत्तर वर्षे

Jeff Pippenger

2023-08-12

सोरची विस्मृत सत्तर वर्षे

सर्व संदेषे जगाच्या अंताची ओळख करून देतात.

“प्राचीन संदेष्यांपैकी प्रत्येकाने आपल्या काळासाठी जितके बोलले त्यापेक्षा अधिक आमच्या काळासाठी बोलले, म्हणून त्यांची संदेष्याई आमच्यासाठी प्रभावी आहे. ‘Now all these things happened unto them for ensamples: and they are written for our admonition, upon whom the ends of the world are come.’ 1 Corinthians 10:11. ‘Not unto themselves, but unto us they did minister the things, which are now reported unto you by them that have preached the gospel unto you with the Holy Ghost sent down from heaven; which things the angels desire to look into.’ 1 Peter 1:12....”

“या शेवटच्या पिढीसाठी बायबलने आपले खजिने साठवून ठेवले आहेत आणि एकत्र बांधून ठेवले आहेत. जुन्या करारातील इतिहासातील सर्व महान घटना आणि गंभीर व्यवहार या शेवटच्या दिवसांत मंडळीत पुन्हा पुन्हा घडल्या आहेत आणि घडत आहेत.” Selected Messages, book 3, 338, 339.

बायबलमधील सर्व पुस्तके प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात समाप्त होतात.

“प्रकटीकरणामध्ये बायबलमधील सर्व पुस्तके एकत्र येतात आणि त्यातच समाप्त होतात.” Acts of the Apostles, 585.

पृथ्वीवरील रहिवाशांसाठीचा अंतिम इशाऱ्याचा संदेश प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायात ओळखला जातो.

आणि या गोष्टींनंतर मी दुसरा एक देवदूत स्वर्गातून खाली येताना पाहिला; त्याच्याकडे महान अधिकार होता; आणि पृथ्वी त्याच्या तेजाने प्रकाशित झाली. आणि त्याने प्रबळ आवाजात मोठ्याने हाक मारून म्हटले, “महान बाबेल पडली आहे, पडली आहे, आणि ती सैतानांचे वसतिस्थान, प्रत्येक अशुद्ध आत्म्याचा अड्डा, आणि प्रत्येक अशुद्ध व घृणास्पद पक्ष्याचा पिंजरा झाली आहे. कारण सर्व राष्ट्रांनी तिच्या व्यभिचाराच्या क्रोधमय द्राक्षारसाचे पान केले आहे; आणि पृथ्वीवरील राजांनी तिच्याबरोबर व्यभिचार केला आहे; आणि पृथ्वीवरील व्यापारी तिच्या विलासितेच्या विपुलतेमुळे धनवान झाले आहेत.” प्रकटीकरण 18:1-3.

“बॅबिलोन द ग्रेट” हा शब्दप्रयोग रोमन कॅथलिक चर्चचे प्रतिनिधित्व करतो, आणि यशया अध्याय तेवीसमध्ये “बॅबिलोन द ग्रेट” हे सोर या रूपात दर्शविले आहे.

सोराविषयीचा भार. अहो तर्शीशाच्या जहाजांनो, विलाप करा; कारण ते उध्वस्त झाले आहे, तेथे घर नाही, प्रवेश करावयास जागा नाही; कितीम देशातून ही वार्ता त्यांना प्रकट झाली आहे. हे बेटावरील रहिवाशांनो, स्तब्ध व्हा; समुद्र ओलांडून जाणाऱ्या सीदोनच्या व्यापाऱ्यांनी तुला समृद्ध केले होते. महान जलांवरून शिहोराचे बीज, नदीचे पीक, हाच तिचा महसूल होता; आणि ती राष्ट्रांची बाजारपेठ होती. हे सीदोन, लज्जित हो; कारण समुद्राने, समुद्राच्या दुर्गम सामर्थ्याने, असे म्हटले आहे, “मी प्रसववेदना भोगल्या नाहीत, मी अपत्ये जन्मास घातली नाहीत; मी तरुण पुरुषांना वाढविले नाही, वा कुमारिकांना पोसले नाही.” मिसराविषयीची वार्ता ऐकून जशी वेदना होईल, तशीच सोराविषयीची वार्ता ऐकून त्यांना तीव्र वेदना होईल. तर्शीशाला पार जा; हे बेटावरील रहिवाशांनो, विलाप करा. हीच का तुमची आनंदी नगरी, जिचे प्राचीनत्व अती प्राचीन काळापासून आहे? तिचे स्वतःचे पाय तिला दूरदेशी परदेशवासासाठी घेऊन जातील. मुकुट धारण करविणारी नगरी, जिचे व्यापारी सरदार आहेत, जिचे सौदागर पृथ्वीवरील मान्यवर आहेत, त्या सोराविरुद्ध हा बेत कोणी आखला? सेनाधीश परमेश्वराने

तो ठरविला आहे, जेणेकरून सर्व वैभवाच्या अभिमानाला कलंक लागू दे, आणि पृथ्वीवरील सर्व मान्यवरांना तुच्छ करावे. हे तर्शीशकन्ये, नदीप्रमाणे आपल्या देशातून वाहून जा; आता कोणताही बंध उरला नाही. त्याने आपला हात समुद्रावर पसरविला, त्याने राज्यांना हादरवून सोडले; व्यापारी नगरीविरुद्ध तिचे किल्ले नष्ट करण्याची आज्ञा परमेश्वराने दिली आहे. आणि तो म्हणाला, “हे पीडित कुमारिके, सीदोनकन्ये, तू यापुढे आनंद करणार नाहीस; उठ, कितीमकडे पार जा; तेथेही तुला विश्रांती मिळणार नाही.” पाहा, खास्थांचा देश; हा लोकसमूह पूर्वी नव्हता, अशूराने तो वाळवंटात राहणाऱ्यांसाठी स्थापिला; त्यांनी त्याचे बुरूज उभारले, त्यांनी त्याचे राजवाडे उंच केले; आणि त्याने त्यास भग्नावस्थेस आणले. अहो तर्शीशाच्या जहाजांनी, विलाप करा; कारण तुमचा दुर्ग उध्वस्त झाला आहे. आणि त्या दिवशी असे होईल की सौर सत्तर वर्षे विस्मरणात जाईल, एका राजाच्या दिवसांप्रमाणे; सत्तर वर्षांच्या शेवटी सौर वेश्येसारखे गाईल. “हे विस्मृतीत गेलेल्या वेश्ये, वीणा घे, नगरात फिर; गोड चाली वाजव, बरीच गीते गा, म्हणजे तुझी आठवण होईल.” आणि सत्तर वर्षांच्या शेवटी असे होईल की परमेश्वर सोराला भेट देईल, आणि ती आपल्या मजुरीकडे वळेल, आणि पृथ्वीच्या पृष्ठभागावरील जगातील सर्व राज्यांशी व्यभिचार करील. आणि तिचा व्यापार व तिची मजुरी परमेश्वरासाठी पवित्र ठरेल; ती साठवून ठेवली जाणार नाही, न राखून ठेवली जाणार; कारण तिचा व्यापार परमेश्वरासमोर राहणाऱ्यांसाठी पुरेसे अन्न खाण्यासाठी आणि टिकाऊ वस्त्रांसाठी असेल. यशया 23:1-18.

सिस्टर व्हाइट लिहितात: “जुन्या कराराच्या इतिहासातील सर्व महान घटना आणि गंभीर व्यवहार या शेवटच्या दिवसांत मंडळीत पुनःपुन्हा घडल्या आहेत, आणि घडत आहेत.”

यशया तेवीसाव्या अध्यायात संयुक्त राष्ट्रसंघ, पोपसत्ता, संयुक्त संस्थाने आणि इस्लाम यांचे भविष्यवाणीतील परस्परसंबंध संबोधित केले आहेत. या सत्यांना ओळखण्यासाठी त्या अध्यायातील काही प्रतीकांची प्रेरणेने व्याख्या केली गेली पाहिजे. एकदा ही प्रतीके व्याख्यायित झाली की, घटनाक्रम बऱ्यापैकी सरळ आहे. या अध्यायातील ज्या प्रतीकांची व्याख्या करणे आवश्यक आहे ती अशी आहेत:

भार, सूर, वेश्या, अशशूरी, खल्दीयांची भूमी, मनोरे व राजवाडे, तार्शीश, सीहोराचे बीज, कितीमची भूमी, सीदोन, व्यापाऱ्यांचे नगर, मिसरचा वृत्तांत आणि सूरचा वृत्तांत, विलाप, एक कन्या, सत्तर वर्षे, एका राजाचे दिवस, विस्मरण, आणि स्मरण

पहिल्या वचनातील “बोझा” हा शब्द तायरच्या राज्याविरुद्धच्या विनाशविषयक भविष्यवाणीची ओळख करून देतो.

भार: H4853—H5375 पासून; एक भार; विशेषतः खंडणी, किंवा (अमूर्त अर्थाने) वाहून नेणे; रूपकदृष्ट्या एक उच्चार, मुख्यत्वे न्यायवचन, विशेषतः गाणे; मानसिक, इच्छा: - भार, दूर नेणे, भविष्यवाणी, X त्यांनी ठेवले, गीत, खंडणी.

तूराविषयीचा भार हा बायबलमधील अनेक उताऱ्यांपैकी एक आहे, ज्यामध्ये रोमन कॅथलिक चर्चच्या अंतिम न्यायाची ओळख करून दिली आहे. “भार” हा उपयोग आणि व्याख्या या दोन्ही अर्थानी एक भविष्यवाणी आहे, आणि मुख्यतः विनाशाची भविष्यवाणी आहे. यशयामध्ये असे अकरा “भार” आहेत, आणि आठ वेळा हा शब्द खांद्यांवर वाहून नेल्या जाणाऱ्या ओझ्याचे वर्णन करण्यासाठी वापरला आहे. “भार” हा शब्द विनाशाच्या भविष्यवाणीप्रमाणे ज्या अकरा ठिकाणी दर्शविला आहे ती ठिकाणे अशी आहेत: यशया 13:1; 15:1; 17:1; 19:1; 21:1, 11, 13; 22:1; 30:6, आणि अर्थातच तेवीसावे अध्याय, जिथे आपल्याला तूराविषयीचा भार आढळतो. शेवटच्या दिवसांत कोणत्या सत्तेचे प्रतिनिधित्व केले जात आहे, याचे मूल्यांकन करण्यासाठी यशयाच्या सर्व विनाशसूचक भविष्यवाण्या एकत्र ठेवणे उपयुक्त ठरते. विनाशाच्या अकरा भविष्यवाण्यांचा एकाच वेळी ऊहापोह करणे कठीण आहे, म्हणून तेवीसाव्या अध्यायासाठी संदर्भ निश्चित करण्याकरिता मी प्रत्येक विनाशसूचक भविष्यवाणीची संक्षिप्त व्याख्या देईन.

तेराव्या अध्यायातील बाबेलविरुद्धचा विनाशाचा हा भविष्यवाणीचा संदेश म्हणजे जगाच्या शेवटी असलेली आधुनिक बाबेल होय, जी रोमची वेश्या आहे आणि जिचे चित्रण प्रकटीकरणाच्या पुस्तकाच्या सतराव्या अध्यायातही केलेले आहे.

मग ज्या सात देवदूतांकडे त्या सात पात्र्या होत्या त्यांपैकी एक आला, आणि माझ्याशी बोलून मला म्हणाला, इकडे ये; अनेक पाण्यांवर बसलेल्या त्या महान वेश्येचा न्याय मी तुला दाखवीन; जिच्याबरोबर पृथ्वीवरील राजांनी व्यभिचार केला आहे, आणि जिच्या व्यभिचाराच्या द्राक्षारसाने पृथ्वीवरील रहिवासी मत्त झाले आहेत. मग त्याने मला आत्म्यात अरण्यात नेले; आणि मी एका स्त्रीला किरमिजी रंगाच्या पशूवर बसलेली पाहिले; तो पशू निंदाजनक नावांनी भरलेला होता, आणि त्याला सात डोकी व दहा शिंगे होती. ती स्त्री जांभळ्या व किरमिजी वस्त्रांनी परिधान केलेली होती, आणि सोने, मौल्यवान रत्ने व मोत्यांनी अलंकृत केलेली होती; तिच्या हातात एक सोन्याचा पेला होता, जो घृणास्पद गोष्टींनी व तिच्या व्यभिचाराच्या अशुद्धतेने भरलेला होता. आणि तिच्या कपाळावर एक नाव लिहिलेले होते, गूढ, महान बाबेल, वेश्यांची व पृथ्वीवरील घृणास्पद गोष्टींची माता. प्रकटीकरण 17:1-5.

मला थोडेसे विषयांतर करणे आवश्यक आहे. सोराच्या भविष्यवाणीच्या अभ्यासाचा अंतिम उद्देश म्हणजे संयुक्त संस्थानांचा भविष्यसूचक इतिहास आणि सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट चर्चचा इतिहास यांना एकमेकांशी संरेखित करणे होय. आम्ही दाखवून देऊ की संयुक्त संस्थानांचे सरकार हे प्रकटीकरण तेराव्या अध्यायातील कोकरूसारख्या पशूचे एक शिंग आहे, आणि अंधकारमय युगांतून बाहेर आलेला प्रोटेस्टंटवाद हे दुसरे शिंग होते. संयुक्त संस्थानांतील प्रोटेस्टंटानी पहिल्या देवदूताचा संदेश नाकारला त्या वेळी प्रोटेस्टंटवादाचे शिंग मिलेराइट अॅडव्हेंटिझम बनले. हे एकदा स्थापित झाल्यावर, आम्ही दाखवून देऊ की प्रोटेस्टंट शिंगाचा इतिहास आणि रिपब्लिकन शिंगाचा इतिहास हे एकमेकांशी समांतर चालतात आणि समांतर भविष्यसूचक वैशिष्ट्ये धारण करतात. कारण शेवटी, ते एकाच पशूवर आहेत, आणि याचा अर्थ असा की दोन्ही शिंगे एकमेकांच्या समकालीन आहेत. संयुक्त संस्थानांतील चर्च आणि राज्य यांच्या शिंगांच्या या समांतरतेचे मी एक उदाहरण स्पष्ट करीन. ते दोघेही आपल्या-आपल्या प्रकारे 'विसरतात'.

यशया तेवीस हा तो भविष्यसूचक बिंदू दर्शवितो की पोपसत्तेला सत्तर वर्षे विस्मरणात टाकले जाते; आणि त्या सत्तर प्रतीकात्मक वर्षांत लोक पोपसत्तेला विसरतात, तसेच अंधकारयुगांना अंधकारयुगे का म्हटले जाते हेही विसरतात. कॅथलिक चर्चपासून विभक्त झाले तेव्हा प्रोटेस्टंट शिंगाचे ब्रीदवाक्य होते—“बायबल आणि केवळ बायबल.” त्यांनी हे विसरले की पोपसत्ता खरोखर काय आहे हे आपल्याला बायबलच सांगते. ज्या पवित्र दस्तऐवजाची जबाबदारी त्यांच्यावर सोपविण्यात आली होती, आणि ज्याचे ते स्वतःला पराक्रमी संरक्षक मानत होते, त्यामध्ये निहित असलेला संदेश त्यांनी विसरला.

“जे लोक वचनाच्या आपल्या समजुतीत गोंधळून जातात, जे ख्रिस्तविरोधकाचा अर्थ पाहण्यात अपयशी ठरतात, ते निश्चितच स्वतःस ख्रिस्तविरोधकाच्या बाजूस उभे करतील. आता आपल्यासाठी जगाशी एकरूप होण्याची वेळ नाही. दानियेल आपल्या वाट्याला आलेल्या भागात आणि आपल्या स्थानावर उभा आहे. दानियेल व योहान यांच्या भविष्यवाण्या समजून घेतल्या पाहिजेत. त्या एकमेकींचे स्पष्टीकरण करतात. त्या जगाला अशी सत्ये देतात की जी प्रत्येकाने समजून घेतली पाहिजेत. या भविष्यवाण्या जगात साक्ष म्हणून ठराव्यात. या शेवटच्या दिवसांत त्यांच्या पूर्ततेद्वारे त्या स्वतःचे स्वतःचे स्पष्टीकरण करतील.” Kress Collection, 105.

त्याचप्रमाणे, संयुक्त संस्थानांच्या शासनाचे प्रतिनिधित्व करणारे रिपब्लिकन शिंग हे लोकांकडून आणि लोकांसाठी असावे अशी रचना करण्यात आली होती; परंतु संयुक्त संस्थानांचे नागरिक यांनीही त्यांच्याकडे सोपविण्यात आलेल्या त्या पवित्र दस्तऐवजाचा विसर पडला आहे. तो पवित्र दस्तऐवज म्हणजे संयुक्त संस्थानांचे संविधान होय, आणि लोकांसाठी असावे अशी ज्याची रचना करण्यात आली होती त्या शासनाचे ब्रीद म्हणजे चर्च आणि राज्य यांची विभक्तता होय. त्यांनी त्यांच्याकडे सोपविण्यात आलेल्या संविधानाच्या संदेशाचा विसर पडला आहे, आणि ज्या संविधानाचे ते स्वतःला प्रतिपादित रक्षक मानतात त्याचाही.

“आणि हे स्मरणात ठेवावे की, रोमचा हा गर्वोक्त दावा आहे की ती कधीही बदलत नाही. Gregory VII आणि Innocent III यांची तत्त्वे अजूनही Roman Catholic Church चीच तत्त्वे आहेत. आणि तिच्याकडे जर केवळ सामर्थ्य असते, तर ती त्यांची अंमलबजावणी आजही भूतकाळातील शतकांइतक्याच जोमाने केली असती. रविवाराच्या उन्नतीच्या कार्यात रोमची मदत स्वीकारण्याचा प्रस्ताव मांडतात तेव्हा ते काय करीत आहेत,

हे Protestant लोकांना फारसे ठाऊक नसते. ते आपल्या हेतूची पूर्तता करण्यावर लक्ष केंद्रित करीत असताना, रोम आपली सत्ता पुन्हा स्थापन करण्याचे, आपले गमावलेले सार्वभौम वर्चस्व परत मिळवण्याचे लक्ष्य ठेवून आहे. एकदा United States मध्ये हे तत्त्व प्रस्थापित झाले की, चर्च राज्याची सत्ता वापरू किंवा नियंत्रित करू शकते; धार्मिक आचारांचे पालन लौकिक कायद्यांनी बंधनकारक केले जाऊ शकते; थोडक्यात, चर्च आणि राज्य यांचे अधिकार विवेकबुद्धीवर प्रभुत्व गाजवतील, तर या देशात रोमचा विजय निश्चित आहे.

“देवाच्या वचनाने समीप येणाऱ्या धोक्याबद्दल इशारा दिला आहे; तो जर दुर्लक्षित राहिला, तर प्रोटेस्टंट जगाला रोमचे उद्देश प्रत्यक्षात काय आहेत हे केवळ तेव्हा कळेल, जेव्हा त्या सापळ्यातून सुटण्यासाठी फार उशीर झालेला असेल. ती शांतपणे सत्तेत वाढत आहे. तिची तत्त्वे विधिमंडळांच्या सभागृहांत, चर्चमध्ये, आणि मनुष्यांच्या अंतःकरणांत आपला प्रभाव पाडत आहेत. ती आपल्या उंच व विशाल रचना उभारत आहे, ज्यांच्या गुप्त कप्प्यांत तिचे पूर्वीचे छळ पुन्हा केले जातील. गुप्तपणे आणि कुणाच्याही संशयास न येता ती आपले सामर्थ्य बळकट करीत आहे, जेणेकरून तिचा प्रहार करण्याचा काळ येईल तेव्हा स्वतःचे हेतू साध्य करता येतील. तिला हवे आहे ते फक्त अनुकूल स्थान, आणि ते तिला आधीच दिले जात आहे. रोमन घटकाचा हेतू काय आहे हे आपण लवकरच पाहू आणि अनुभवू. जो कोणी देवाच्या वचनावर विश्वास ठेवील व त्याचे पालन करील, त्याला त्यामुळे निंदा व छळ सहन करावा लागेल.” द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्सी, 581.

जर आपण १९५० पूर्वी प्रकाशित झालेला कोणताही शब्दकोश शोधून काढला, आणि प्रकाशितवाक्य सतराव्या अध्यायातील “किरमिजी वस्त्रे परिधान केलेली स्त्री” किंवा त्या वाक्यप्रचाराचा एखादा पर्याय पाहिला, तर १९५० पूर्वीचे ते सर्व शब्दकोश हे ओळख देतात की रोमन कॅथोलिक चर्च हेच प्रकाशितवाक्य सतराव्या अध्यायातील वेश्या आहे. संयुक्त संस्थाने, प्रकाशितवाक्य तेराव्या अध्यायातील दोन शिंगे असलेला पृथ्वीवरील पशू, आपला भूतकाळ विसरतो—तो प्रोटेस्टंटवादाचे शिंग असो किंवा रिपब्लिकनवादाचे शिंग असो. या दोन्ही संस्था पोपसत्तेच्या धार्मिक अत्याचाराविरुद्ध आणि तिला पाठिंबा देणाऱ्या राजांच्या राजकीय अत्याचाराविरुद्ध झालेल्या निषेधातून उदयास आल्या; किंवा बायबल म्हणते तसे, तिच्याबरोबर “व्यभिचार” केलेल्या राजांविरुद्ध. आपण यशया तेवीस याचा विचार करण्यापूर्वी, यशया ज्या इतर दहा प्रसंगी ‘विनाशवाणी’ ओळखतो त्यांचा आपण थोडक्यात आढावा घेऊ; कारण सर्व अकरा “भार” नेमके तसेच आहेत.

यशया तेरावा अध्याय हा “शेवटच्या दिवसांतील” बाबेलविषयीचा भार आहे. शेवटच्या दिवसांत बाबेल कॅथलिक चर्चच्या नियंत्रणाखाली व मार्गदर्शनाखाली असला, तरी तो तीन शक्तींनी बनलेला आहे, ज्या प्रकटीकरणाच्या सोळाव्या अध्यायात जगाला आर्मगेदोनकडे नेतात. आधुनिक बाबेलविरुद्धच्या विनाशविषयक तेराव्या अध्यायातील भविष्यवाणीत तीन शक्ती दर्शविलेल्या आहेत; बाबेल, लुसीफर आणि अशशूर—जे अनुक्रमे पशू (अशशूर), अजगर (लुसीफर) आणि खोटा संदेष्टा (बाबेल) यांचे प्रतिनिधित्व करतात. प्राचीन इस्राएलला शिक्षा देण्यासाठी देवाने उपयोगात आणलेल्या दोन उजाड करणाऱ्या शक्ती अशशूर आणि बाबेल या होत; आणि अशशूर प्रथम आला व त्याने उत्तरेकडील दहा वंशांना बंदिवासात नेले, आणि त्यानंतर बाबेलने यहुदाच्या दक्षिणेकडील दोन वंशांना नेले.

इस्राएल ही विखुरलेली मेंढी आहे; सिंहांनी तिला हाकलून लाविले आहे: प्रथम अशशूरच्या राजाने तिला गिळंकृत केले; आणि शेवटी बाबेलचा राजा नबुखदनेस्सर याने तिची हाडे मोडली. म्हणून सेनाधीश परमेश्वर, इस्राएलचा देव, असे म्हणतो: पाहा, जसा मी अशशूरच्या राजाला शिक्षा केली, तसा मी बाबेलच्या राजाला आणि त्याच्या देशालाही शिक्षा करीन. यिर्मया 50:17, 18.

प्रथम, अशशूरने इस्राएलच्या उत्तरेकडील दहा वंशांना बंदिवासात नेले आणि त्यानंतर बाबेलने यहुदाच्या दक्षिणेकडील दोन वंशांना बंदिवासात नेले. हे दोन्ही बंदिवासा लेवीयव्यवस्था अध्याय २६ मधील “सात वेळा” यांची पूर्तता होते. लेवीयव्यवस्थेतील “सात वेळा” हीच विल्यम मिलर यांनी शोधलेली अगदी पहिली “कालविषयक भविष्यवाणी” होती, आणि ती हे दर्शविते की अशशूरने उत्तरेकडील वंशाला जिंकून नेले, तेव्हा दोन हजार पाचशे वीस वर्षे चालू राहिलेल्या विखुरणुकीची सुरुवात चिन्हांकित झाली. हा कालखंड इ.स.पू. ७२३ मधील त्यांच्या बंदिवासापासून सुरू झाला आणि १७९८ मध्ये “अंतकाळी” समाप्त झाला. दक्षिणेकडील वंशांना इ.स.पू. ६७७ मध्ये बाबेलने बंदिवासात

नेले, आणि त्यामुळे यहूदाविरुद्धचे “सात वेळा” सुरू झाले, जे दानिएल अध्याय ८ वचन १४ मधील २३०० वर्षांच्या भविष्यवाणीप्रमाणेच त्याच बिंदूवर, म्हणजे २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी, समाप्त झाले. अशूर आणि बाबेल यांनी देवाच्या लोकांच्या बंडखोरीविरुद्ध शिक्षेचा एकच हेतू पूर्ण केला, परंतु ती शिक्षा प्रथम अशूरद्वारे आणि त्यानंतर बाबेलद्वारे कार्यान्वित करण्यात आली.

तेराव्या अध्यायातील तीन सत्तांच्या भविष्यवाणीतील परस्परसंबंधात बाबेल ही अशूरची प्रतिमा आहे, कारण ती नंतर आली, परंतु तिने देवाच्या लोकांविरुद्ध तेच कार्य केले.

पंधराव्या अध्यायात, मोआबाविषयीचे भारवचन प्रोटेस्टंट चर्चाविरुद्ध आहे.

“मोआबाचे हे वर्णन त्या मंडळ्यांचे प्रतिनिधित्व करते ज्या मोआबसारख्या बनल्या आहेत. त्यांनी विश्वासू पहारेकरी म्हणून आपल्या कर्तव्याच्या ठिकाणी उभे राहिले नाही. देवाने त्यांना दिलेल्या आपल्या सामर्थ्याचा उपयोग करून देवाची इच्छा पूर्ण करण्यासाठी, अंधकाराच्या शक्तींना परत ढकलण्यासाठी, आणि आपल्या जगात सत्य व धार्मिकता पुढे नेण्यासाठी देवाने दिलेल्या प्रत्येक सामर्थ्याचा उपयोग करण्यासाठी त्यांनी स्वर्गीय बुद्धिमान सत्त्वांशी सहकार्य केले नाही. त्यांना सत्याचे ज्ञान आहे, पण जे त्यांना माहित आहे त्यानुसार त्यांनी आचरण केले नाही.” Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1159.

पतित झालेली प्रोटेस्टंट चर्च म्हणजे ती चर्च होय जी दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशाच्या वेळी उर्वरित प्रोटेस्टंट जगत पळून गेले असताना प्रभूसह चालत राहिली. मोआब म्हणजे अॅडव्हेंटिझम, पतित प्रोटेस्टंट शिंग.

सतरावा अध्याय दमास्कसबद्दल आहे, आणि तो दूर केला जाणाऱ्या एका नगररूपाने ओळखला जातो. नगर हे राज्याचे प्रतीक आहे, आणि “शेवटच्या दिवसांत” जे राज्य दूर केले जाते ते संयुक्त संस्थाने आहेत.

एकोणिसावा अध्याय हा इजिप्ताविरुद्धच्या विनाशविषयक भविष्यवाणीचा आहे, जो संयुक्त राष्ट्रसंघ आणि संपूर्ण जगाचे प्रतिनिधित्व करतो.

एकविसाव्या अध्यायातील पुढील तीन विनाशवाण्या दक्षिणेकडील भयंकर वाळवंटी प्रदेश, दूमाह आणि अरबिया यांच्याविरुद्ध आहेत. या तीन विनाशवाण्या प्रकटीकरण ८:१३ मधील तीन शापांशी सुसंगतपणे इस्लामची ओळख करून देतात.

बावीसाव्या अध्यायातील विनाशाची भविष्यवाणी रविवारच्या कायद्याच्या वेळी लाओदिकीया येथील अॅडव्हेंटिस्टांचा फिलाडेल्फिया येथील अॅडव्हेंटिस्टांपासून होणारा विभक्तपणा दर्शविते.

आणि मग तिसाव्या अध्यायात आपण दक्षिणेकडील पशूंचे ओझे पाहतो, जे लौदिकीयेच्या अॅडव्हेंटिस्टांच्या बंडाचे दुसरे चित्रण आहे. यशयाच्या सर्व ओझ्यांना एकत्र आणल्यास, ते प्रत्यक्षात “शेवटच्या दिवसांतील” प्रत्येक भविष्यसूचक घटकाला संबोधित करते. बायबलमधील भविष्यवाणीतील सहावे राज्य म्हणून संयुक्त संस्थानांचा इतिहास १७९८ पासून रविवारच्या कायद्यापर्यंत राज्य करतो, हे दाखविण्यासाठी मी यशया तेवीस निवडत आहे.

कारण “प्राचीन संदेश्यांपैकी प्रत्येकाने आपल्या काळासाठी जितके बोलले त्याहून अधिक आमच्यासाठी बोलले, त्यामुळे त्यांची भविष्यवाणी आमच्यासाठी प्रभावी आहे,” प्रत्येक भविष्यसूचक उच्चार जगाच्या अंतकाळातील घटनांनाच उद्देशून आहे. हे सत्य आणि “बायबलमधील सर्व पुस्तके प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात एकत्र येतात व समाप्त होतात” ही वस्तुस्थिती, जगाच्या अंतकाळातील घटनांविषयीच्या भविष्यसूचक साक्षीचे संरेखन करण्यासाठी प्रकटीकरणाचे पुस्तक हे संदर्भबिंदू म्हणून स्थापित करते.

प्रकटीकरणाच्या सतराव्या अध्यायात आपण त्या महान वेश्येला पाहतो जी पृथ्वीवरील राजांबरोबर व्यभिचार करते, आणि तिचा अंतिम न्यायही पाहतो.

आणि ज्यांच्या हाती त्या सात पेल्या होत्या अशा सात देवदूतांपैकी एक माझ्याकडे आला व माझ्याशी बोलून म्हणाला, इथे ये; अनेक पाण्यांवर बसलेल्या त्या महान वेश्येवर होणारा न्याय मी तुला दाखवीन; जिच्याबरोबर पृथ्वीवरील राजांनी व्यभिचार केला आहे, आणि पृथ्वीवरील रहिवासी तिच्या व्यभिचाराच्या द्राक्षारसाने मदोन्मत्त झाले आहेत. प्रकटीकरण 17:1, 2.

संदेष्टे कधीही एकमेकांना विरोध करत नाहीत.

आणि संदेष्ट्यांचे आत्मे संदेष्ट्यांच्या अधीन असतात. कारण देव गोंधळाचा नव्हे, तर शांतीचा कर्ता आहे, जसे संतांच्या सर्व मंडळ्यांत आहे. १ करिंथकरांस १४:३२, ३३.

जगाच्या शेवटी "अनेक पाण्यांवर बसलेल्या त्या मोठ्या वेश्येच्या न्यायाचा," त्या मोठ्या वेश्येचा, "जिच्याबरोबर पृथ्वीवरील राजांनी व्यभिचार केला आहे," आणि त्या मोठ्या वेश्येचा, जिने "पृथ्वीवरील रहिवाशांना" "आपल्या व्यभिचाराच्या द्राक्षारसाने" मत्त केले आहे, उल्लेख येतो; तिलाच यशया "एक राजाच्या दिवसांकरिता," म्हणजे सत्तर भविष्यसूचक वर्षासाठी, विस्मरणात गेलेली "वेश्या" असे दर्शवितो. जेव्हा ती सत्तर वर्षे पूर्ण होतील तेव्हा टायर "जगातील सर्व राज्यांबरोबर व्यभिचार करील." यशयाची वेश्या ही योहानाची मोठी वेश्या आहे. यशयाची वेश्या आणि योहानाची वेश्या या रोमन कॅथॉलिक चर्चचे प्रतिनिधित्व करतात, कारण देवाच्या वचनात स्त्री हे चर्चचे प्रतीक आहे.

बायकोनी, आपल्या स्वतःच्या नवऱ्यांच्या अधीन राहा, जसे प्रभूच्या अधीन राहता तसे. कारण नवरा हा बायकोचा मस्तक आहे, जसे ख्रिस्त हा मंडळीचे मस्तक आहे; आणि तो त्या देहाचा तारणारा आहे. म्हणून जशी मंडळी ख्रिस्ताच्या अधीन आहे, तशाच बायका प्रत्येक गोष्टीत आपल्या स्वतःच्या नवऱ्यांच्या अधीन असाव्यात. नवऱ्यांनी, आपल्या बायकांवर प्रीती करा, जशी ख्रिस्तानेही मंडळीवर प्रीती केली आणि तिच्यासाठी स्वतःला अर्पण केले; जेणेकरून तो वचनाद्वारे पाण्याच्या धुण्याने तिला पवित्र करून शुद्ध करील; आणि ती मंडळी तेजस्वी, डाग किंवा सुरकुती किंवा अशा कोणत्याही दोषाविना, पवित्र व निष्कलंक अशी स्वतःपुढे उभी करील. तसेच पुरुषांनी आपल्या बायकांवर आपल्या स्वतःच्या देहाप्रमाणे प्रीती करावी. जो आपल्या बायकोवर प्रीती करतो, तो स्वतःवरच प्रीती करतो. कारण कोणत्याही मनुष्याने कधी स्वतःच्या देहाचा द्वेष केलेला नाही; उलट तो त्याचे पालनपोषण करतो आणि जपतो, जसे प्रभू मंडळीचे करतो. कारण आपण त्याच्या देहाचे अवयव आहोत, त्याच्या मांसाचे आणि त्याच्या हाडांचे. या कारणास्तव मनुष्य आपल्या वडिलांना व आईला सोडून आपल्या बायकोशी जुळून राहिल; आणि ते दोघे एक देह होतील. हे एक मोठे रहस्य आहे; परंतु मी ख्रिस्त व मंडळी यांविषयी बोलत आहे. तरीसुद्धा तुमच्यापैकी प्रत्येकाने आपल्या बायकोवर स्वतःप्रमाणे प्रीती करावी; आणि बायकोने आपल्या नवऱ्याचा आदर करावा. इफिसकरांस 5:22-33.

प्रेषित पौल हे ओळखून देतात की ख्रिस्ताची मंडळी भविष्यवाणीमध्ये एका स्त्रीच्या रूपात दर्शविली आहे. म्हणून, भविष्यवाणीतील स्त्री म्हणजे एक मंडळी; परंतु ख्रिस्ताची मंडळी "पवित्र आणि निष्कलंक" आहे. अपवित्र मंडळीचे प्रतिनिधित्व अपवित्र स्त्रीद्वारे केले जाते; म्हणून यशया एका वेश्येची आणि योहान एका रांडेची ओळख करून देतो. त्या पापसत्तेचे वेश्येप्रमाणे प्रतिनिधित्व करतात, आणि देवाची मंडळी कुमारिका आहे.

कारण मी तुमच्यावर देवाप्रमाणे मत्सर करीत आहे; कारण मी तुम्हांला एका पतीलाच वाग्दत्त केले आहे, जेणेकरून मी तुम्हांला ख्रिस्तासमोर शुद्ध कुमारी म्हणून सादर करू शकेन. २ करिंथकरांस ११:२

देवाची मंडळी केवळ कुमारी म्हणूनच दर्शविली गेलेली नाही, तर तिचे वरण फक्त एका पतीशी झालेले आहे. तू आणि योहानाच्या महान वेश्येने पृथ्वीच्या राजांबरोबर व्यभिचार केला आहे. कॅथलिक मंडळीचे संबंध एका नव्हे, तर अनेक पुरुषांशी आहेत. दानियेल आपल्याला कळवितो की राजे म्हणजे राज्ये होत.

हे ते स्वप्न आहे; आणि त्याचा अर्थ आम्ही राजासमोर सांगू. हे राजा, तू राजाधिराज आहेस; कारण स्वर्गाच्या देवाने तुला राज्य, सामर्थ्य, बल आणि महिमा दिला आहे. आणि जिथे जिथे मनुष्यसंतती वास करते, तेथे तेथील शेतातील पशू आणि आकाशातील पक्षी त्याने तुझ्या हातात दिले आहेत, आणि तुला त्या सर्वांवर अधिपती केले

आहे. तू हे सोन्याचे मस्तक आहेस. आणि तुझ्यानंतर तुझ्याहून कनिष्ठ असे दुसरे एक राज्य उत्पन्न होईल; आणि त्यानंतर पितळेचे तिसरे एक राज्य, जे सर्व पृथ्वीवर राज्य करील. आणि चौथे राज्य लोखंडासारखे बलवान असेल; कारण लोखंड सर्व गोष्टींचे तुकडे तुकडे करते आणि त्यांना चिरडून टाकते; आणि जसे लोखंड या सर्व गोष्टींचे तुकडे करते, तसेच तेही तुकडे तुकडे करील व चूर करील. दानियेल 2:36-40.

दानियेलच्या दुसऱ्या अध्यायात बायबलमधील भविष्यवाणीतील राज्यांची ओळख करून दिली जाते आणि त्यांचे स्पष्टीकरण केले जाते. दानियेल नबुखदनेस्सराला स्वप्नाचा अर्थ सांगताना, त्याला तो सुवर्णमस्तक आहे असे कळवतो. सुवर्णमस्तक हा एक राजा आहे, परंतु राजा एका राज्याचे प्रतिनिधित्व करतो. रोमन कॅथलिक चर्च ही ती महान वेश्या आहे जी सत्तर भविष्यसूचक वर्षांच्या शेवटी पृथ्वीवरील सर्व राजांबरोबर व्यभिचार करते. राजे हे पुरुषांचे प्रतीक आहेत, आणि तूर ही एक अशुद्ध स्त्री आहे. स्त्री म्हणजे एक चर्च, वेश्या म्हणजे एक अपवित्र चर्च; पुरुष म्हणजे एक राजा, आणि राजा म्हणजे एक राज्य. स्त्री म्हणजे एक चर्च आणि राजा म्हणजे एक राज्यसत्ता. या दोन घटकांतील बेकायदेशीर संबंध आध्यात्मिक व्यभिचाराचे प्रतिनिधित्व करतो.

संयुक्त राज्यांच्या संविधान हे एक दैवी दस्तऐवज आहे, जे या दोन घटकांना परस्परांपासून वेगळे ठेवण्याच्या आवश्यकतेला अधिष्ठित करते. जरी आपण अद्याप टायरची ओळख रोमन कॅथलिक चर्च म्हणून निश्चित करण्याचे कार्य पूर्ण केलेले नाही, तरी या टप्प्यावर यशया तेवीस मधील आणखी एका प्रतीकाचा विचार करणे उचित वाटते, जे पुरुष आणि स्त्री—चर्च आणि राज्य—या प्रतीकात्मकतेचे स्पष्टीकरण करते.

पाहा, खल्दी लोकांचा देश; हा लोकसमूह पूर्वी अस्तित्वात नव्हता, जोपर्यंत अशशूरी लोकांनी वाळवंटात राहणाऱ्यांसाठी त्याची स्थापना केली नाही: त्यांनी त्याचे मनोरे उभारले, त्यांनी त्याचे राजवाडे बांधले; आणि त्याने त्याचा नाश केला. यशया 23:13.

त्या वचनात, अशशूरीयाने कल्दीयांच्या देशाची स्थापना केली आणि तेथे “बुरूज” तसेच “राजवाडे” उभारले. अशशूरीय हा निम्रोदचा प्रतीक आहे, आणि कल्दी हे बाबेलच्या गूढ धर्माचे धार्मिक नेते दर्शवितात. “बुरूज” हे मंडळीचे प्रतीक आहे. जेव्हा येशूने द्राक्षमळ्याचा दृष्टांत मांडला, तेव्हा सिस्टर व्हाइट त्या दृष्टांताविषयी पुढीलप्रमाणे भाष्य करतात:

“त्या दृष्टांतात गृहस्वामी देवाचे प्रतिनिधित्व करित होता, द्राक्षमळा यहुदी राष्ट्राचे, आणि कुंपण त्या दैवी नियमशास्त्राचे, जे त्यांचे संरक्षण होते. बुरूज हा मंदिराचे प्रतीक होता.” Desire of Ages, 596.

अशशूरियाने कल्दीयांच्या देशाची स्थापना केली; त्यांनी एक चर्च (मनोरा) आणि एक “राजवाडा” उभारला. “राजवाडा” हा “राजा” दर्शवितो, आणि “राजा” पुढे एका राज्याचे प्रतिनिधित्व करतो. राज्याचे प्रतिनिधित्व शहराद्वारेही केले जाते.

आणि ते म्हणाले, चला, आपण आपल्यासाठी एक नगर व एक मनोरा बांधू या, ज्याचे शिखर आकाशापर्यंत पोहोचेल; आणि आपण आपल्यासाठी एक नाव कमावू या, नाहीतर आपण संपूर्ण पृथ्वीच्या पृष्ठभागावर सर्वत्र विखुरले जाऊ. उत्पत्ति 11:4.

अशशूरी लोकांनी स्थापन केलेला “मनोरा” आणि “राजवाडा” हे निम्रोदाने बांधलेल्या “नगर” व “मनोऱ्याच” आहेत.

आणि त्यांची प्रेते त्या महान नगराच्या रस्त्यावर पडून राहतील; ज्याला आध्यात्मिक अर्थाने सदोम आणि इजिप्त असे म्हणतात, जिथे आपल्या प्रभूलाही वधस्तंभावर खिळले गेले. प्रकटीकरण 11:8.

प्रकटीकरणाच्या अकराव्या अध्यायातील “महान नगर” हे फ्रेंच राज्यक्रांतीच्या काळातील फ्रान्सच्या राज्याचे प्रतिनिधित्व करते, असे प्रेरित लेखन आम्हांस कळविते.

“ज्या ‘महान नगरा’च्या रस्त्यांवर त्या साक्षीदारांची हत्या केली जाते, आणि जिथे त्यांची प्रेते पडून राहतात, ते ‘आध्यात्मिक’ अर्थाने मिसर आहे. बायबलच्या इतिहासात प्रस्तुत केलेल्या सर्व राष्ट्रांपैकी मिसरने सर्वांत धिटाईने

जिवंत देवाच्या अस्तित्वाचा इन्कार केला आणि त्याच्या आज्ञांना विरोध केला. स्वर्गाच्या अधिकाराविरुद्ध मिसरच्या राजाने जसा उघड आणि उद्धट बंडाचा मार्ग धरला, तसा कोणत्याही सम्राटाने कधी धजावला नव्हता. परमेश्वराच्या नावाने मोशेने त्याच्याकडे संदेश आणला तेव्हा फिरऔन गर्वाने उत्तरला: 'यहोवा कोण आहे, की मी इस्राएलास जाऊ द्यावे म्हणून त्याचा आवाज ऐकावा? मी यहोवाला ओळखीत नाही, आणि याहून अधिक म्हणजे मी इस्राएलास जाऊ देणार नाही.' निर्गम ५:२, A.R.V. हेच नास्तिक्य होय, आणि मिसराद्वारे प्रतिनिधित्व केलेले राष्ट्र जिवंत देवाच्या दाव्यांचा असाच इन्कार उच्चारिल आणि अविश्वास व उद्धट विरोधाचा तसाच आत्मा प्रकट करील. 'महान नगरा'ची तुलना 'आध्यात्मिक' अर्थाने सदोमाशीही करण्यात आली आहे. देवाच्या नियमशास्त्राचे उल्लंघन करण्यात सदोमाची भ्रष्टता विशेषतः कामुक दुराचारात प्रकट झाली होती. आणि हे पाप त्या राष्ट्रालाच एक अत्यंत प्रमुख लक्षणही असणार होते, जे या शास्त्रवचनातील निर्देशांची पूर्तता करणार होते."

"म्हणून, संदेष्ट्याच्या वचनांनुसार, इ.स. 1798 या वर्षाच्या थोडे आधी सैतानी उगम व स्वभाव असलेली एखादी सत्ता बायबलाविरुद्ध युद्ध करण्यासाठी उभी राहिल. आणि ज्या देशात देवाच्या दोन साक्षीदारांची साक्ष अशा प्रकारे शांत केली जाईल, तेथे फारोचा नास्तिकवाद आणि सदोमची उच्छृंखलता प्रकट होईल.

"या भविष्यवाणीस फ्रान्सच्या इतिहासात अत्यंत अचूक आणि ठळक अशी पूर्तता प्राप्त झाली आहे. क्रांतीच्या काळात, १७९३ मध्ये, 'सभ्यतेत जन्मलेले व शिक्षित झालेले, आणि युरोपातील श्रेष्ठ राष्ट्रांपैकी एका राष्ट्रावर राज्य करण्याचा अधिकार स्वतःकडे असल्याचा दावा करणारे पुरुष यांची सभा, मनुष्याच्या आत्म्याला प्राप्त होणाऱ्या सर्वात गंभीर सत्याचा इन्कार करण्यासाठी आणि एका देवत्वावरील विश्वास व उपासना यांचा एकमुखाने त्याग करण्यासाठी आपला संयुक्त आवाज उंचावते, असे जगाने प्रथमच ऐकले.'—Sir Walter Scott, Life of Napoleon, vol. 1, ch. 17. 'फ्रान्स हे जगातील एकमेव राष्ट्र आहे, ज्याविषयीची विश्वासाह नोंद उपलब्ध आहे की, एका राष्ट्राच्या नात्याने तिने विश्वाच्या कर्त्याविरुद्ध उघड बंड करण्यासाठी आपला हात उगारला. निंदक बरेच झाले आहेत, अविश्वासी बरेच झाले आहेत, आणि इंग्लंड, जर्मनी, स्पेन व इतरत्र अद्यापही तसे आहेत; परंतु जगाच्या इतिहासात फ्रान्स वेगळाच उभा आहे, कारण तिच्या विधिमंडळाच्या सभेच्या फर्मानाद्वारे तिने देव नाही असे घोषित केले, आणि ज्या राष्ट्राची राजधानीतील संपूर्ण लोकसंख्या, तसेच इतरत्रील प्रचंड बहुसंख्य लोक, स्त्रियांसह पुरुषांनीही, ही घोषणा स्वीकारताना आनंदाने नृत्य केले व गाणी गायली.'—Blackwood's Magazine, November, 1870." The Great Controversy, 269.

प्रकटीकरण अकराव्या अध्यायातील "महान नगर" म्हणजे फ्रान्स हे राष्ट्र होय, ज्याने आपल्या "विधायी सभेच्या ठरावाद्वारे" देव नाही असे घोषित केले. हा ठराव फिरऔनाच्या बंडखोरीद्वारे दर्शविलेल्या नास्तिकतेची अभिव्यक्ती होता. महान नगर म्हणजे एक राज्य, किंवा एक "राष्ट्र" किंवा एक "राज्यसत्ता" होय. प्रकटीकरण अकराव्या अध्यायात फ्रान्स दोन प्रतीकांनी बनलेला आहे—इजिप्त आणि सदोम.

आपल्याला असे सांगण्यात आले आहे, "हे नास्तिकत्व आहे; आणि मिसरद्वारे प्रतिनिधित्व केलेले राष्ट्र जिवंत देवाच्या अधिकारदाव्यांचा असाच इन्कार व्यक्त करील आणि अविश्वास व उद्धट विरोध याच प्रकारचा आत्मा प्रकट करील. 'ते मोठे नगर' याची 'आध्यात्मिकरीत्या' सदोमशीही तुलना करण्यात आली आहे. देवाच्या नियमाचे उल्लंघन करण्यात सदोमचे भ्रष्टत्व विशेषतः कामुक दुराचारात प्रकट झाले."

फ्रान्स हे महान नगर किंवा राष्ट्र प्रतीकात्मक रीतीने एका राष्ट्राद्वारे (इजिप्त) आणि एका नगराद्वारे (सदोम) दर्शविले गेले आहे. इजिप्त "वाणी करील," आणि एखाद्या राष्ट्राचे बोलणे हे राज्यकारभाराचे प्रतिनिधित्व करते, चर्चकारभाराचे नव्हे. प्रकटीकरणाच्या अकराव्या अध्यायात आढळणाऱ्या या प्रतिमेत इजिप्त हे राज्य होते आणि सदोम ही चर्च होती.

"राष्ट्राचे 'बोलणे' म्हणजे त्याच्या विधिमंडळीय व न्यायिक सत्ताधाऱ्यांची कृती होय." द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्सी, 442.

प्रकटीकरणाच्या अकराव्या अध्यायात योहान फ्रेंच राज्यक्रांतीतील घटनांना भविष्यसूचक प्रतीकात्मकतेत मांडतो. त्या प्रत्यक्ष राज्यक्रांतीने या अध्यायातील योहानाच्या भविष्यवाण्यांच्या वैधतेस पुष्कळ ऐतिहासिक पुरावा प्रदान केला.

योहानाने पूर्वकथन केले; मग फ्रेंच राज्यक्रांतीने त्या पूर्वकथनाची पूर्तता केली; आणि त्यानंतर—ते पूर्वकथन व त्या पूर्वकथनाची ऐतिहासिक पूर्तता या दोन्ही गोष्टी जगाच्या अंतकाळातील घटनांना ओळख देतात व त्यांच्याशी समांतर ठरतात, जेव्हा पुन्हा एकदा भ्रष्ट राज्य भ्रष्ट मंडळीशी संयोग पावते. निःसंशय, त्या अपवित्र मिलनानंतर रक्तपात घडतो. देवाचे राज्य हेदेखील एक महान नगर आहे.

आणि त्याने मला आत्म्यात एका मोठ्या व उंच पर्वतावर नेले, आणि देवाकडून स्वर्गातून उतरत असलेले ते महान नगर, पवित्र यरुशलेम, मला दाखविले. प्रकटीकरण 21:10.

“येथे दृष्टिपथात आणलेले वराचे आगमन, विवाहापूर्वी घडते. विवाह म्हणजे ख्रिस्ताने आपल्या राज्याचा स्वीकार करणे होय. पवित्र नगरी, नवीन यरुशलेम, जी त्या राज्याची राजधानी आणि प्रतिनिधी आहे, तिला ‘वधू, कोकन्याची पत्नी’ असे म्हटले आहे. देवदूताने योहानाला म्हटले: ‘इकडे ये, मी तुला वधू, कोकन्याची पत्नी, दाखवीन.’ संदेश म्हणतो, ‘त्याने मला आत्म्यात उचलून नेले, आणि देवाकडून स्वर्गातून उतरून येणारे ते महान नगर, पवित्र यरुशलेम, मला दाखविले.’ प्रकटीकरण 21:9, 10.” The Great Controversy, 426.

निम्रोदाचे बंड त्याने एक मनोरा व एक शहर बांधल्याने दर्शविले आहे; आणि हे जगाच्या अंतकाळी चर्च व राज्य यांच्या संयोगाचे प्रतिरूप ठरते, कारण सर्व संदेश्यांनी जगाच्या अंताविषयी भाष्य केले आहे. निम्रोदाचे बंड हे लुसिफरच्या त्या बंडाचेही पुढे चालू राहणे होते, ज्याची इच्छा देवाच्या चर्चवर आणि देवाच्या राज्यावर दोन्हीवर नियंत्रण मिळविण्याची होती.

हे प्रभातपुत्र लुसिफर, तू आकाशातून कसा पडला आहेस! राष्ट्राना दुर्बल करणारा तू भूमीवर कसा तोडून पाडला गेलास! कारण तू आपल्या अंतःकरणात म्हणालास, मी आकाशात चढेन, देवाच्या तारकांपेक्षा माझे सिंहासन उंच करीन; मंडळीच्या पर्वतावर, उत्तरेच्या सीमांत भागांत, मीही बसून राहीन; मेघांच्या उंचीवर मी चढेन; मी परमश्रेष्ठासारखा होईन. यशया 14:12-14.

यशया जेव्हा ल्युसिफरच्या “परात्परासारखा” होण्याच्या गुप्त अंतःकरणातील इच्छांचा उलगडा करतो, तेव्हा तो दाखवून देतो की ल्युसिफर दोन स्पष्टपणे भिन्न आसनांवर बसण्याचा प्रयत्न करित आहे. तो आपले “सिंहासन देवाच्या तारकांपेक्षा उंच” करण्याची आणि “उत्तर दिशेच्या बाजूस, सभेच्या पर्वतावरही बसण्याची” इच्छा बाळगतो.

सिंहासन हे राजाच्या अधिकाराचे—किंवा राज्यसत्तेचे—प्रतीक आहे, आणि “उत्तर दिशेच्या बाजू” ही देवाची कलीसिया आहे.

कोरहच्या पुत्रांसाठी गीत आणि स्तोत्र. परमेश्वर महान आहे, आणि आमच्या देवाच्या नगरीत, त्याच्या पवित्र पर्वतावर, तो अतिशय स्तुतीस पात्र आहे. सुंदर स्थितीचे, संपूर्ण पृथ्वीच्या आनंदाचे, उत्तर दिशेच्या बाजूंवर असलेले सियोन पर्वत, महान राजाची नगरी आहे. तिच्या राजवाड्यांमध्ये देव आश्रयस्थान म्हणून प्रकट झाला आहे. स्तोत्र 48:1-3.

यरुशलेम ही “महान राजाची नगरी” आहे, आणि अशा रीतीने ती देवाच्या राजकीय सिंहासनाची खूण ठरते; तसेच यरुशलेम हे “त्याच्या पवित्रतेचे पर्वत,” “उत्तर दिशेच्या कुशीवर,” आहे, आणि अशा रीतीने ती देवाच्या धार्मिक सिंहासनाचीही खूण ठरते. प्रारंभापासूनच सैतानाचे बंड आणि युद्ध हे देवाच्या मंडळीवर आणि देवाच्या राज्यावर दोन्हीवर राज्य करण्याच्या त्याच्या इच्छेच्या संदर्भात दर्शविले गेले आहे. त्यानंतर सैतानाने निम्रोदाच्या बंडात नेतृत्व केले, आणि त्याने खल्दीयांसाठी स्थापन केलेला देश असा दाखविला आहे की त्या देशात निम्रोदाने एक मनोरा आणि एक नगरी—मंडळी आणि राज्य—दोन्ही उभारले.

म्हणून, जेव्हा यशयाची वेश्या आणि योहानाची महान वेश्या पृथ्वीवरील राजांसमवेत व्यभिचार करतात, तेव्हा भविष्यवाणी हे दर्शविते की सत्तर भविष्यसूचक वर्षांच्या शेवटी रोमन कॅथलिक चर्च आणि पृथ्वीवरील राजे यांच्यामध्ये एक अपवित्र संबंध प्रस्थापित होतो.

यशयाच्या भविष्यवाणीची रेषा तेविसाव्या अध्यायात व्यभिचारिणी सोर हिच्यावरच्या न्यायाचे वर्णन करते; आणि योहान त्याच न्यायाचे वर्णन तांबड्या रंगाच्या स्त्रीच्या प्रतीकाद्वारे करतो, जिला “महान बाबेल” असे ओळखले जाते. त्याच वेश्येवरच्या त्याच न्यायाचा तिसरा साक्षीदार पुढीलप्रमाणे आहे:

“प्रकटीकरण १७ मधील स्त्री (बाबेल) हिचे वर्णन असे केले आहे की ती ‘जांभळ्या व किरमिजी वस्त्रांनी परिधान केलेली होती, आणि सोने, मौल्यवान रत्ने व मोत्यांनी अलंकृत होती; तिच्या हातात घृणास्पद गोष्टींनी व अशुद्धतेने भरलेला एक सुवर्णपात्र होता:... आणि तिच्या कपाळावर एक नाव लिहिलेले होते, गूढ, महान बाबेल, वेश्यांची माता.’ संदेष्टा म्हणतो: ‘मी त्या स्त्रीला संतांच्या रक्ताने आणि येशूच्या शहीदांच्या रक्ताने मद्यपान केलेली पाहिली.’ बाबेलविषयी पुढे असेही घोषित केले आहे की ती ‘ती महान नगरी आहे, जी पृथ्वीवरील राजांवर राज्य करते.’ प्रकटीकरण १७:४-६, १८. जी सत्ता इतक्या अनेक शतकांपर्यंत ख्रिस्ती-जगताच्या सम्राटांवर स्वेच्छाचारी अधिराज्य गाजवीत होती, ती रोम आहे.” The Great Controversy, 382.

“शेवटच्या दिवसांत” तूर ही रोमन कॅथोलिक चर्च आहे. त्या काळात पोपसत्ता पुढे जाईल व पृथ्वीवरील राजांना आपली मोहक गीते गाईल; अशा रीतीने ती राजांना व्यभिचाराच्या कृत्याकडे नेईल, जो भविष्यवाणीनुसार चर्च व राज्य यांच्या संयोगास द्योतक आहे.

आणि त्या दिवशी असे होईल की, एक राजाच्या दिवसांप्रमाणे, सोर सत्तर वर्षे विस्मरणात जाईल; सत्तर वर्षांच्या समाप्तीनंतर सोर वेश्येसारखे गाणे गाईल. यशया 23:15.

बायबलमधील भविष्यवाणीमध्ये राजा म्हणजे राज्य होय; म्हणून जेव्हा एखादे भविष्यसूचक राज्य सत्तर वर्षे राज्य करील, त्या काळात सोर विस्मरणात जाईल.

आणि त्या दिवशी असे होईल की, एका राजाच्या दिवसांप्रमाणे सोर सत्तर वर्षे विस्मरणात जाईल; सत्तर वर्षांच्या समाप्तीनंतर सोर वेश्येसारखे गाणे गाईल. वीणा घे, नगरभर फिर, हे विस्मरणात गेलेली वेश्या; गोड सूर छेड, पुष्कळ गीते गा, म्हणजे तुझे स्मरण होईल. आणि असे होईल की, सत्तर वर्षांच्या समाप्तीनंतर परमेश्वर सोराला भेट देईल, आणि ती पुन्हा आपल्या मजुरीकडे वळेल, आणि पृथ्वीच्या पृष्ठभागावरील जगातील सर्व राज्यांबरोबर व्यभिचार करील. यशया 23:15-17.

सत्तर भविष्यसूचक वर्षे राज्य करणाऱ्या एका राज्याच्या दिवसांत रोमन कॅथलिक चर्च विस्मरणात जाईल. त्या सत्तर वर्षांच्या शेवटी, पोपसत्तेला “मधुर गाणे गावे, अनेक गीते गावी” लागतील. भविष्यसूचक अर्थाने “गीत” हे “अनुभव” याचे प्रतिनिधित्व करते.

“सिंहासनासमोरील त्या स्फटिकमय समुद्रावर, जणू अग्नीमिश्रित अशा त्या काचेसदृश समुद्रावर,—देवाच्या गौरवाने तो इतका तेजस्वी आहे,—‘पशूवर, त्याच्या प्रतिमेवर, त्याच्या खूपेवर, आणि त्याच्या नावाच्या संख्येवर जय मिळविलेल्यांचा’ समुदाय एकत्र जमलेला आहे. सियोन पर्वतावर कोकराबरोबर, ‘देवाच्या वीणा हातात घेऊन,’ ते उभे आहेत—माणसांमधून विकत घेतलेले ते एक लाख चव्वेचाळीस हजार; आणि तेथे ‘अनेक पाण्यांच्या नादासारखा, आणि मोठ्या मेघगर्जनेच्या नादासारखा,’ ‘वीणावादक आपल्या वीणा वाजवीत आहेत असा आवाज’ ऐकू येतो. आणि ते सिंहासनापुढे ‘नवे गीत’ गातात, असे गीत की जे त्या एक लाख चव्वेचाळीस हजारांशिवाय कोणीही शिकू शकत नाही. ते मोशे आणि कोकराचे गीत आहे—मुक्तीचे गीत. त्या गीताचे शिक्षण एक लाख चव्वेचाळीस हजारांखेरीज कोणीही घेऊ शकत नाही; कारण ते त्यांच्या अनुभवाचे गीत आहे—असा अनुभव, जो इतर कोणत्याही समूहाला कधीही आलेला नाही. ‘हे ते आहेत जे कोकरा जिथे जाईल तिथे त्याच्या मागे जातात.’ हे, पृथ्वीवरून, जिवंतांमधून रूपांतरित करण्यात आलेले, ‘देवासाठी आणि कोकरासाठी पहिले फळ’ म्हणून गणले जातात. प्रकटीकरण 15:2, 3; 14:1-5. ‘हे ते आहेत जे मोठ्या क्लेशातून आले’; त्यांनी अशा संकटसमयातून प्रवेश केला आहे, जसा राष्ट्र अस्तित्वात आल्यापासून कधी झाला नव्हता; त्यांनी याकोबाच्या संकटसमयातील वेदना सहन केल्या आहेत; देवाच्या न्यायांच्या अंतिम ओतण्याच्या वेळी ते मध्यस्थाशिवाय स्थिर उभे राहिले. पण त्यांची सुटका झाली आहे, कारण त्यांनी ‘आपले झगे धुतले, आणि

कोकराच्या रक्तात ते शुभ्र केले.' 'त्यांच्या तोंडात कपट आढळले नाही; कारण ते देवासमोर निर्दोष आहेत.' 'म्हणून ते देवाच्या सिंहासनापुढे आहेत, आणि त्याच्या मंदिरात दिवस-रात्र त्याची सेवा करितात; आणि जो सिंहासनावर बसलेला आहे तो त्यांच्यामध्ये वास करील.' त्यांनी पृथ्वीला दुष्काळ आणि महामारीने उजाड झालेली पाहिली आहे; सूर्याला प्रचंड उष्णतेने मनुष्यांना करपविण्याची सत्ता मिळालेली त्यांनी पाहिली आहे; आणि त्यांनी स्वतः दुःख, भूक, आणि तहान सहन केली आहे. पण 'त्यांना पुन्हा भूक लागणार नाही, आणि त्यांना पुन्हा तहान लागणार नाही; त्यांच्यावर सूर्य पडणार नाही, किंवा कोणताही दाह होणार नाही. कारण जो कोकरा सिंहासनाच्या मध्यभागी आहे तो त्यांचे पालनपोषण करील, आणि त्यांना जिवंत पाण्याच्या झऱ्यांकडे नेईल; आणि देव त्यांच्या डोळ्यांतील सर्व अश्रू पुसून टाकील.' प्रकटीकरण 7:14-17." द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्सी, 648.

"'त्याच्या मंदिरात प्रत्येकजण त्याच्या गौरवाविषयी बोलतो' (स्तोत्रसंहिता 29:9), आणि जे गीत मुक्त केलेले जन गातील—म्हणजे त्यांच्या अनुभवाचे गीत—ते देवाचा गौरव घोषित करील: 'हे प्रभु देव, सर्वशक्तिमान, तुझी कृत्ये महान व अद्भुत आहेत; हे युगांचे राजा, तुझे मार्ग न्यायी व खरे आहेत. हे प्रभु, कोण तुझी भीती बाळगणार नाही, आणि तुझ्या नावाचे गौरव करणार नाही? कारण केवळ तूच पवित्र आहेस.' प्रकटीकरण 15:3, 4, R.V." एज्युकेशन, 308.

सत्तर भविष्यसूचक वर्षांच्या शेवटी पोपशाही "गोड स्वर काढील, पुष्कळ गीते गाईल, म्हणजे" ती "स्मरणात राहील." सत्तर भविष्यसूचक वर्षे राज्य करणाऱ्या त्या राज्याच्या शेवटी रोमन कॅथोलिक चर्च जगाला तिच्या भूतकाळातील इतिहासाचा अनुभव पुन्हा स्मरण करून देईल. त्या इतिहासात तिने स्वतः आणि युरोपातील राजे यांच्यातील नातेसंबंधात नैतिक अधिकार म्हणून राज्य केले. तो इतिहास योग्य रीतीने अंधकारयुग म्हणून ओळखला जातो, आणि ज्या इतिहासात पोपशाहीने युरोपातील राजांवर राज्य केले त्या इतिहासाशी कोणत्याही प्रकारे संबंधित असलेला सर्व अंधकार त्या मूळभूत कृतीसच श्रेयस्कर ठरतो, जिच्यामुळे त्यानंतरचा सर्व अंधकार निर्माण झाला. ती कृती म्हणजे चर्च आणि राज्य यांचा संयोग, युरोपातील राजे आणि कॅथोलिक चर्च यांचा संयोग होय. बायबलनिष्ठ विवाहात पुरुषाने स्त्रीवर राज्य करावयाचे असते, परंतु त्या इतिहासात जे व्यभिचार घडले ते पुरुष आणि स्त्री यांच्या नात्याच्या खऱ्या क्रमाच्या अगदी उलट होते.

सत्तर वर्षांच्या शेवटी एक महान संकट उद्भवेल, जेव्हा पोपसत्तेला भविष्यवाणीनुसार विस्मृतीत टाकण्यात आलेल्या काळात जगावर राज्य करणाऱ्या बायबलमधील भविष्यवाणीच्या राज्याचा अंत होईल. त्या राज्याच्या पतनामुळे निर्माण झालेल्या जागतिक संकटामुळे कॅथोलिक चर्चसाठी जगाला हे सांगण्याचा मार्ग खुला होतो की, त्या राज्याच्या पतनामुळे निर्माण झालेल्या क्लेशमय काळातून मार्गक्रमण करण्यासाठी, अंधकारयुगाच्या इतिहासात दर्शविल्याप्रमाणे, जगाने रोमन कॅथोलिक चर्चच्या नैतिक अधिकाराला अधीन झाले पाहिजे.

जेव्हा राज्याचा अंत होतो आणि पोपसत्ता तिच्या भूतकाळातील अनुभवाचे गीत गाते—ज्या अनुभवास इतिहासकार अंधकार असे संबोधतात—तेव्हा तो अंधकारमय इतिहास पोपसत्तेने पृथ्वीच्या राजांबरोबर वाटून घेण्यासारखा असा संदेश कसा असू शकतो, की ज्यामुळे ते तिच्याबरोबर व्यभिचार करण्यास प्रवृत्त होतील? एका महान संकटाच्या वेळी, भूतकाळातील युगांचा अनुभव (तिचे गीत), म्हणजे ती भविष्यवाणीनुसार विस्मरणात जाण्यापूर्वीचा तिचा अनुभव, पृथ्वीचे राजे त्यांच्या महान संकटाचे समाधान म्हणून अंधकाराच्या अनुभवास स्वीकारतील, यासाठी तर्क कसा पुरवू शकेल?

"एक मोठा वर्ग, अगदी ज्यांचा रोमनवादाकडे काहीही अनुकूल दृष्टिकोन नाही अशांपैकीसुद्धा, तिच्या सामर्थ्यापासून व प्रभावापासून फारसा धोका आहे असे मानत नाही. अनेक जण असा आग्रह धरतात की मध्ययुगात प्रचलित असलेल्या बौद्धिक व नैतिक अंधकारामुळे तिच्या सिद्धांतांचा, अंधश्रद्धांचा आणि जुलूमशाहीचा प्रसार सुलभ झाला; आणि आधुनिक काळातील अधिक बुद्धिमत्ता, ज्ञानाचा सर्वसाधारण प्रसार, तसेच धर्मविषयक बाबींतील वाढती उदारता, असहिष्णुता व अत्याचार यांचे पुनरुज्जीवन होण्यास प्रतिबंध करते. अशा प्रकारची परिस्थिती या प्रबुद्ध युगात अस्तित्वात येईल, ही केवळ कल्पनाच उपहासास्पद ठरविली जाते. हे खरे आहे की महान प्रकाश—बौद्धिक, नैतिक आणि धार्मिक—या पिढीवर प्रकाशमान होत आहे.

देवाच्या पवित्र वचनाच्या उघड्या पानांतून स्वर्गीय प्रकाश जगावर पडला आहे. परंतु हे स्मरणात ठेवले पाहिजे की जितका अधिक प्रकाश प्रदान केला जातो, तितकाच तो वाकवून टाकणाऱ्यांचा आणि नाकारणाऱ्यांचा अंधकार अधिक मोठा असतो.”

“बायबलचा प्रार्थनापूर्वक अभ्यास केल्यास प्रोटेस्टंटाना पोपसत्तेचे खरे स्वरूप दिसून आले असते आणि ते तिचा तिरस्कार करून तिला टाळू लागले असते; परंतु पुष्कळ जण स्वतःच्या बुद्धीच्या अहंकारात इतके शहाणे आहेत की सत्यात नेले जावे यासाठी देवाचा नम्रपणे शोध घेण्याची त्यांना काही गरज वाटत नाही. आपल्या प्रबोधनाचा अभिमान बाळगत असले तरी ते शास्त्राविषयीही आणि देवाच्या सामर्थ्याविषयीही अज्ञानी आहेत. आपल्या अंतःकरणाला शांत करण्यासाठी त्यांना काही साधन हवे असते, आणि ते असे काही शोधतात जे सर्वात कमी आध्यात्मिक आणि कमी करणारे असेल. त्यांना अशी पद्धत हवी असते की जी देवाला विसरण्याची पद्धत असूनही त्याचे स्मरण करण्याची पद्धत म्हणून ग्राह्य धरली जाईल. पोपसत्ता या सर्वांच्या गरजा भागविण्यास अत्यंत अनुरूप आहे. ती मानवजातीच्या दोन वर्गांसाठी तयार आहे, ज्यांत जवळजवळ संपूर्ण जग समाविष्ट होते—जे स्वतःच्या गुणवत्तेने तारण पावू इच्छितात, आणि जे आपल्या पापांतच तारण पावू इच्छितात. हाच तिच्या सामर्थ्याचा गुपित आहे.”

“महान बौद्धिक अंधकाराचा एक काळ पोपसत्तेच्या यशासाठी अनुकूल ठरला आहे, हे दाखवून देण्यात आले आहे. आणि अजून हेही सिद्ध करून दाखविले जाईल की महान बौद्धिक प्रकाशाचा एक काळही तिच्या यशासाठी तितकाच अनुकूल आहे. गतयुगांत, जेव्हा लोक देवाच्या वचनाविना आणि सत्याच्या ज्ञानाविना होते, तेव्हा त्यांचे डोळे झाकले गेले होते; आणि त्यांच्या पायांसाठी पसरविलेले जाळे न पाहता हजारो लोक त्यात अडकले. या पिढीत असे अनेक आहेत की मानवी तर्ककल्पनांच्या झगमगाटाने त्यांचे डोळे दिपून जातात, ‘खोटेपणाने विज्ञान असे नाव दिलेले’; त्यांना ते जाळे दिसत नाही, आणि डोळे झाकलेल्यांप्रमाणेच ते सहजपणे त्यात जाऊन पडतात. देवाने अशी योजना केली होती की मनुष्याच्या बौद्धिक शक्ती त्याच्या निर्माणकर्त्याकडून मिळालेल्या देणगीप्रमाणे मानल्या जाव्यात आणि सत्य व नीतिमत्तेच्या सेवेसाठी त्यांचा उपयोग व्हावा; परंतु जेव्हा अहंकार आणि महत्त्वाकांक्षा जोपासली जाते, आणि लोक देवाच्या वचनापेक्षा स्वतःच्या सिद्धांतांना उंच स्थान देतात, तेव्हा बुद्धिमत्ता अज्ञानापेक्षा अधिक मोठी हानी घडवून आणू शकते. अशा रीतीने, सध्याच्या काळातील हे खोटे विज्ञान, जे बायबलवरील विश्वासाला खिळखिळे करते, ते आपल्या मनोहर रूपांसह पोपसत्तेचा स्वीकार व्हावा यासाठी मार्ग तयार करण्यात तितकेच यशस्वी ठरेल, जितके अंधकारयुगांत तिच्या उत्कर्षासाठी मार्ग मोकळा करण्यात ज्ञान दडपून ठेवणे यशस्वी ठरले होते.” द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्सी, ५७२.

“रोमन कॅथलिक हे मान्य करतात की शब्बाथातील बदल त्यांच्या चर्चने केला, आणि ते ह्याच बदलाचा दाखला चर्चच्या सर्वोच्च अधिकाराचा पुरावा म्हणून देतात. ते असे घोषित करतात की आठवड्याच्या पहिल्या दिवसाचे शब्बाथ म्हणून पालन करून प्रोटेस्टंट तिच्या दैवी गोष्टींमध्ये विधिनिर्मिती करण्याच्या सामर्थ्याला मान्यता देत आहेत. रोमन चर्चने आपल्या अचूकतावादाच्या दाव्याचा त्याग केलेला नाही; आणि जेव्हा जग व प्रोटेस्टंट चर्च तिच्याच निर्मितीच्या एका खोट्या शब्बाथाचा स्वीकार करतात, तर यहोवाच्या शब्बाथाचा नकार करतात, तेव्हा ते प्रत्यक्षात ह्या दाव्यालाच मान्यता देतात. ते ह्या बदलासाठी अधिकाराचा दाखला देऊ शकतात, परंतु त्यांच्या तर्कातील भ्रम सहज ओळखता येतो. पापवादी इतका चतुर आहे की प्रोटेस्टंट स्वतःलाच फसवत आहेत, आणि या प्रकरणातील तथ्यांकडे जाणूनबुजून डोळेझाक करीत आहेत, हे तो पाहतो. रविवारी संस्थेला जसजशी मान्यता मिळत जाते, तसतसा तो आनंदित होतो, कारण शेवटी ती संपूर्ण प्रोटेस्टंट जगाला रोमच्या ध्वजाखाली आणील, अशी त्याला खात्री वाटते.”

“शब्बाथमधील बदल हे रोमन चर्चच्या अधिकाराचे चिन्ह किंवा ठसा आहे. जे लोक, चौथ्या आज्ञेच्या दाव्यांना समजूनही, खऱ्या शब्बाथच्या जागी खोटा शब्बाथ पाळण्याची निवड करतात, ते अशा प्रकारे केवळ त्या सत्तेलाच मान अर्पण करीत असतात, जिच्या अधिकारानेच तो आज्ञापित करण्यात आला आहे. पशूची खून म्हणजे पोपसत्तेचा शब्बाथ होय, जो देवाने नेमून दिलेल्या दिवसाच्या जागी जगाने स्वीकारला आहे.”

“परंतु पशूची खूण स्वीकारण्याची वेळ, जशी भविष्यवाणीत निर्दिष्ट केली आहे, अद्याप आलेली नाही. परीक्षेचा काळ अद्याप आलेला नाही. प्रत्येक मंडळीत खरे ख्रिस्ती आहेत; रोमन कॅथोलिक समुदायही त्यास अपवाद नाही. जोपर्यंत लोकांना प्रकाश प्राप्त होत नाही आणि चौथ्या आज्ञेचे बंधन त्यांनी पाहिलेले नाही, तोपर्यंत त्यांच्यावर दोषारोप केला जात नाही. परंतु जेव्हा बनावट शब्दांथाची अंमलबजावणी करणारा हुकूम जाहीर केला जाईल, आणि जेव्हा तिसऱ्या देवदूताचा मोठा घोष मनुष्यांना पशू व त्याच्या प्रतिमेच्या उपासनेविरुद्ध इशारा देईल, तेव्हा खोटे आणि खरे यांच्यामधील रेषा स्पष्टपणे आखली जाईल. त्यानंतर जे अजूनही अपराधातच टिकून राहतील, ते त्यांच्या कपाळावर किंवा त्यांच्या हातावर पशूची खूण स्वीकारतील.”

“त्वरित पावलांनी आपण या कालखंडाकडे पुढे चाललो आहोत. जेव्हा प्रोटेस्टंट मंडळ्या एका खोट्या धर्माला आधार देण्यासाठी लौकिक सत्तेशी एकरूप होतील—ज्याला विरोध केल्यामुळे त्यांच्या पूर्वजांनी अत्यंत भीषण छळ सहन केला होता—तेव्हा चर्च आणि राज्य यांच्या संयुक्त अधिकाराने पोपसंबंधित सब्बाथ सक्तीने लादला जाईल. एक राष्ट्रीय धर्मत्याग होईल, ज्याचा शेवट केवळ राष्ट्रीय विनाशातच होईल.” Bible Training School, February 2, 1913.

आता आपण त्या प्रकरणालाच पूर्णपणे हाताळण्यापूर्वी ओळखून काढावयाच्या प्रतीकांपैकी पाच प्रतीकांना स्पर्श केला आहे. बायबलमधील भविष्यवाणीत शहर म्हणजे एक राज्य होय, आणि यशया तेवीस मध्ये परस्परांशी निकट संबंध असलेली, परंतु स्पष्टपणे भिन्न अशी दोन राज्ये आहेत. पहिले म्हणजे “मुकुटधारी नगर” आणि दुसरे म्हणजे “व्यापारी नगर.” शेवटच्या दिवसांत अजगर, पशू आणि खोटा संदेष्टा यांच्या त्रिगुणी संघटनेवर नियंत्रण ठेवणारी सत्ता पोपसत्ता आहे. मुकुट ज्याच्या ताब्यात आहे तेच ते राज्य होय.

“जसा आपण अंतिम संकटाच्या जवळ येत आहोत, तसा प्रभूच्या कार्यसाधनांमध्ये सुसंवाद व ऐक्य अस्तित्वात असणे अत्यंत महत्त्वाचे आहे. जग वादळ, युद्ध आणि मतभेदांनी भरलेले आहे. तरीही एकाच प्रमुखाच्या अधीन—पोपसत्तेच्या अधीन—लोक देवाच्या साक्षीदारांच्या व्यक्तीत देवाला विरोध करण्यासाठी एकत्र येतील. हे ऐक्य त्या महान धर्मत्यागीने दृढ केलेले आहे. तो सत्याविरुद्ध युद्ध करण्यासाठी आपल्या प्रतिनिधींना एकत्र आणण्याचा प्रयत्न करीत असताना, त्याच्या समर्थकांना विभक्त व विखुरलेले करण्याचे कार्यही करील. मत्सर, दुष्ट संशय, अपवाद—यांच्या द्वारे कलह आणि फूट उत्पन्न व्हावी म्हणून तोच त्यांना प्रवृत्त करतो.” Testimonies, volume 7, 182.

मुकुटधारी राज्य म्हणजे तूर होय, ज्याचा अर्थ “खडक” असा आहे. या अध्यायात तूर हे ख्रिस्ताची बनावट प्रतिमा उभी करण्याचा प्रयत्न करणाऱ्या पोपसत्तेचे प्रतिनिधित्व करते, कारण पोपसत्ता ही ख्रिस्तविरोधी आहे. “ख्रिस्तविरोधी” या शब्दातील “विरोधी” याचा अर्थ “याच्या जागी” असा होतो. पोपसत्ता प्रत्येक स्तरावर ख्रिस्ताची बनावट प्रतिमा उभी करण्याचा प्रयत्न करते, आणि तूर या नावाचा अर्थ खडक असा आहे, कारण पोपसत्ता ही “युगानुयुगांच्या खडकाची” बनावट प्रतिकृती आहे.

मुकुटधारी नगर असलेल्या सोराविरुद्ध, ज्याचे व्यापारी राजपुत्र आहेत, ज्याचे वणिक पृथ्वीवरील मान्यवर आहेत, हा सल्ला कोणी ठरविला आहे? सेनाधीश परमेश्वरानेच तो ठरविला आहे, सर्व वैभवाच्या गर्वाला कलंकित करण्यासाठी आणि पृथ्वीवरील सर्व मान्यवरांना तुच्छ करण्यासाठी. हे तार्शीशेच्या कन्ये, नदीप्रमाणे आपल्या देशातून वाहून जा; आता अधिक बळ राहिले नाही. त्याने समुद्रावर आपला हात पसरविला, त्याने राज्यांना हलवून सोडले; परमेश्वराने त्या व्यापारी नगराविरुद्ध आज्ञा दिली आहे, त्याचे दुर्ग नष्ट करण्यासाठी. यशया 23:8-11.

“राज्यांचे हादरणे” हे देवाकडून, इस्लामच्या माध्यमाने, पूर्ण केले जाते, हे आम्ही अनेक साक्षीदारांच्या आधारे दाखविण्याचा मानस बाळगतो. इस्लाम ही अशी शक्ती आहे जी राष्ट्रांना क्रोधित करते आणि राष्ट्रांना हादरविण्यासाठी वापरली जाते. या ठिकाणी आम्ही हे ओळखत आहोत की प्रभूने “पृथ्वीवरील सर्व मान्यवरांना” तुच्छ ठरविण्याचे ठरविले आहे; तेच ते “व्यापारी” आणि “व्यापार करणारे” आहेत, ज्यांचे “दृढकोट” नष्ट केले जाणार आहेत. व्यापारी नगरी आणि राज्याभिषेक करणारी नगरी यांनी “स्वर्गाचा रोष उद्भवविला आहे,” आणि प्रभूने त्यांच्या “दृढकोटांचा”

नाश करण्याचा हेतू ठरविला आहे; आणि ते अर्थव्यवस्थेचे प्रतीक आहे. अर्थव्यवस्थेचा पतन संयुक्त संस्थानांतील रविवारच्या कायद्यापूर्वी घडतो, कारण रविवारच्या कायद्यापूर्वी संयुक्त संस्थानांतील नागरिक “देवी कृपा आणि लौकिक समृद्धी” पुन्हा प्राप्त व्हावी अशी मागणी करीत असतात. त्यांचा युक्तिवाद असा असतो की रविवार “कडकपणे अंमलात आणला” जाईपर्यंत देवाचे न्यायनिवाडे समाप्त होणार नाहीत. बायबलमधील अनेक साक्षीदार या बाबतीत एकमत आहेत की आपण जगाच्या अर्थव्यवस्थेतील एका प्रचंड धक्क्याच्या उंबरठ्यावर आहोत. तो धक्का रविवारच्या कायद्यापूर्वी येतो, जसे 1837 मधील धक्का 22 ऑक्टोबर, 1844 पूर्वी आला होता.

“आणि मग महान फसवणारा मनुष्यांना असे पटवून देईल की जे देवाची सेवा करतात तेच या अनिष्ट गोष्टींचे कारण आहेत. ज्या वर्गाने स्वर्गाचा अप्रसाद ओढवून घेतला आहे, तो आपल्या सर्व संकटांचा दोष त्यांच्यावर ठेवील, ज्यांची देवाच्या आज्ञांप्रती आज्ञाधारकता ही अपराध्यांना सततचा धिक्कार आहे. असे घोषित केले जाईल की रविवारी शब्बाथाचा भंग करून मनुष्य देवाचा अपमान करीत आहेत; की या पापामुळे अशा आपत्ती आल्या आहेत, ज्या रविवार-पालन कडकपणे लागू केले जाईपर्यंत थांबणार नाहीत; आणि जे चौथ्या आज्ञेचे दावे पुढे मांडतात, अशा रीतीने रविवाराविषयीचा आदर नष्ट करतात, ते लोकांना क्लेश देणारे आहेत, देवाच्या कृपेत व ऐहिक समृद्धीत त्यांची पुनर्स्थापना होऊ देत नाहीत. अशा प्रकारे, प्राचीन काळी देवाच्या सेवकाविरुद्ध करण्यात आलेला आरोप पुन्हा केला जाईल, आणि तेही तितक्याच भक्कमपणे स्थापित करण्यात आलेल्या आधारांवर: ‘आणि असे झाले की, जेव्हा अहाबाने एलियाला पाहिले, तेव्हा अहाब त्याला म्हणाला, इस्राएलाला क्लेश देणारा तूच काय? आणि त्याने उत्तर दिले, मी इस्राएलाला क्लेश दिलेला नाही; पण तू आणि तुझ्या पित्याचे घराणे, कारण तुम्ही परमेश्वराच्या आज्ञा सोडून दिल्या आहेत, आणि तू बालीमांच्या मागे गेला आहेस.’ 1 Kings 18:17, 18. लोकांचा क्रोध खोल्या आरोपांनी भडकविला जाईल तसा, ते देवाच्या दूतांविरुद्ध अतिशय तसाच मार्ग अवलंबतील, जसा धर्मत्यागी इस्राएलाने एलियाविरुद्ध अवलंबिला होता.” द ग्रेट कॉन्ट्रव्हर्सी, 590.

कर्मल पर्वतावर एलियाने बालाच्या संदेश्यांना व वनदेवतांच्या याजकांना दिलेला सामना हा रविवार कायद्याचे प्रतिनिधित्व करतो. मंडळीसाठी संदेश असा होता, “आज तुम्ही कोणाची सेवा करणार ते निवडा.” हीच इतिहासरेखा रविवार कायद्याच्या वेळी पुनरावृत्त झाली असता प्रश्न असा असतो, “तुम्ही कोणता दिवस निवडणार, कारण तुम्ही जो दिवस निवडता तो तुम्ही कोणाची सेवा करता हे दर्शवितो.” कर्मल पर्वतापूर्वी साडेतीन वर्षांचा कठोर दुष्काळ होता. रविवार कायद्यापूर्वी रविवार कायद्यांची एक मालिका असते, परंतु त्यांची “कठोरपणे अंमलबजावणी” झालेली नसते. रविवार कायद्याशी संबंधित तत्त्व असे आहे की राष्ट्रीय धर्मत्यागानंतर राष्ट्रीय विनाश येतो. याचे उदाहरण असे की इ.स. 321 मध्ये कॉन्स्टन्टाईनने रविवारचा कायदा केला, आणि त्यानंतर थोड्याच अवधीत प्रकटीकरण अध्याय आठ मधील पहिल्या चार तुर्यांनी पाश्चात्य रोमचा शेवट इ.स. 476 पर्यंत घडवून आणण्यास आरंभ केला. कॉन्स्टन्टाईनची कथा महत्त्वाची आहे, कारण त्यात रविवारचा क्रमशः गौरव करण्यात आला, आणि त्याच वेळी सातव्या दिवसाच्या शब्बाथावर क्रमशः निर्बंध आणले गेले. ही प्रगतिशील इतिहासरेखा तेव्हा आपल्या निष्कर्षापर्यंत पोहोचली, जेव्हा नागरिकांना रविवार पाळण्यास भाग पाडण्यात आले, अन्यथा शब्बाथ पाळल्याबद्दल त्यांचा छळ करण्यात आला. हाच संयुक्त संस्थानांतील चढत्या रविवारविषयक कायदेविषयक प्रक्रियेचा अंतिम निष्कर्ष आहे. रविवार-उपासनेच्या सक्तीशी संबंधित एक तत्त्व असे आहे, “राष्ट्रीय धर्मत्यागानंतर राष्ट्रीय विनाश येतो.” या तत्त्वाचा अर्थ असा आहे की, प्रकटीकरण 13:11 मधील प्रत्यक्ष रविवार कायदा येण्यापूर्वी रविवार कायद्यांच्या वाढत्या अंमलबजावणीमुळे देवाच्या न्यायनिवाड्यांचीही वाढ होते. प्रत्येक अधिनियमनाबरोबर त्यास अनुरूप असा विनाश येईल. नागरिक ज्यांचा दोष शब्बाथ पाळणाऱ्यांवर टाकतात की हे न्याय त्यांच्या कारणाने येत आहेत, ते न्याय प्रत्यक्षात रविवारविषयक कायदेविषयक वाढत्या अंमलबजावणीमुळेच उत्पन्न होतात. आम्ही The Great Controversy मधील एक उतारा समाविष्ट केला आहे, ज्याला मी Sunday Progression असे शीर्षक दिले आहे. तो तुम्ही पुन्हा एकदा वाचावा, अशी माझी शिफारस आहे. तो The Spirit of Prophecy या शीर्षकाखालील विभागात आहे.

“शेवटच्या दिवसांत काय घडणार आहे हे देवाने प्रकट केले आहे, जेणेकरून त्याचे लोक विरोध व क्रोधाच्या वादळाविरुद्ध उभे राहण्यास तयार होतील. ज्यांना त्यांच्या पुढील घटनांबद्दल इशारा देण्यात आला आहे, त्यांनी येऊ घातलेल्या वादळाची शांतपणे वाट पाहत बसू नये आणि संकटकाळी प्रभू आपल्या विश्वासू जनांना आश्रय

देईल असे म्हणत स्वतःचे समाधान करून घेऊ नये. आपण आपल्या प्रभूची वाट पाहणाऱ्या मनुष्यासारखे असले पाहिजे—निष्क्रिय अपेक्षेत नव्हे, तर अचल विश्वासाने, मनःपूर्वक कार्य करीत. आता आपल्या मनांना क्षुल्लक महत्त्वाच्या गोष्टींत गुंतून पडू देण्याची ही वेळ नाही. मनुष्य झोपेत असताना, सैतान सक्रियपणे अशी व्यवस्था करीत आहे की प्रभूच्या लोकांना दया किंवा न्याय मिळू नये. रविवारची चळवळ आता अंधारात आपला मार्ग काढीत आहे. नेते खरा मुद्दा लपवीत आहेत, आणि जे पुष्कळ जण या चळवळीत सामील होत आहेत त्यांनाही स्वतःला या अंतःप्रवाहाचा कल कुठे आहे हे दिसत नाही. तिची घोषणे सौम्य आणि वरकरणी ख्रिस्ती आहेत; परंतु जेव्हा ती बोलेल तेव्हा ती अजगराचा आत्मा प्रकट करील. आपल्या सामर्थ्याप्रमाणे जे काही करता येईल ते सर्व करून या धोक्याला परतवून लावणे हे आपले कर्तव्य आहे. लोकांसमोर योग्य प्रकाशात स्वतःला उभे करून आपण पूर्वग्रह निःशस्त्र करण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे. विवादातील वास्तविक प्रश्न आपण त्यांच्या समोर मांडला पाहिजे, आणि अशा रीतीने विवेकस्वातंत्र्यावर बंधने आणणाऱ्या उपायांविरुद्ध सर्वात परिणामकारक निषेध नोंदविला पाहिजे. आपण शास्त्रवचनांचा शोध घेतला पाहिजे आणि आपल्या विश्वासाचे कारण सांगण्यास समर्थ असले पाहिजे. संदेष्टा म्हणतो: 'दुष्ट दुष्टपणे वागतील; आणि दुष्टांपैकी कोणीही समजणार नाही; पण ज्ञानी समजतील.'" Testimonies, volume 5, 452.

रविवारविषयक कायद्याच्या चळवळीला ओळखणे कठीण आहे, कारण ती "अंधारात" आपला मार्ग काढीत आहे आणि पोपसत्ता "चोरपावलांनी आणि कोणाच्याही संशयास न येता" "स्वतःचे हेतू पुढे नेण्यासाठी आपली शक्ती दृढ करीत" आहे. अंधारात रविवारविषयक कायदा पारित करण्याचे कार्य हे एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या परीक्षेच्या प्रक्रियेतील एक केंद्रस्थानी प्रश्न आहे, ही वस्तुस्थिती आहे. दानिएल आणि सिस्टर व्हाईट यांच्या म्हणण्यानुसार, "दुष्टांपैकी कोणीही समजणार नाही." दानिएलमधील "दुष्ट" हे मत्तयमधील "मूर्ख कुमारी" आहेत, ज्यांना सिस्टर व्हाईट लाओदिकीयन म्हणून ओळखतात. सुज्ञ लोक सध्या घडत असलेल्या घटनांना समजून घेतील, जरी आपल्या सभोवतालचा इतिहास देवाच्या वचनाला विरोध करीत आहे असे दिसत असले तरी. आपण देवाच्या वचनावर विश्वास ठेवतो की आपल्या सभोवती जे घडत आहे त्यावर? तरीही आपणास पूर्वीच इशारा देण्यात आला आहे की अंत नोहेच्या दिवसांसारखा असेल.

"दंगा-फसादाने भरलेले, अधार्मिक सुखोपभोगाने परिपूर्ण असे जग झोपलेले आहे, झोपलेले आहे देहाभिमानी सुरक्षिततेत. लोक प्रभूच्या आगमनाला दूर लोटीत आहेत. ते इशान्यांवर हसतात. गर्विष्ठ असा दावा केला जातो, 'सर्व गोष्टी आरंभापासून जशा होत्या तशाच चालू आहेत.' 'उद्या हा दिवसासारखाच असेल, किंबहुना अधिक विपुल असेल.' 2 Peter 3:4; Isaiah 56:12. आम्ही सुखलोलुपतेत अधिक खोल जाऊ. परंतु ख्रिस्त म्हणतो, 'पाहा, मी चोराप्रमाणे येतो.' Revelation 16:15. ज्या वेळी जग उपहासाने विचारत आहे, 'त्याच्या येण्याच्या अभिवचनाचे काय झाले?' त्याच वेळी चिन्हे पूर्ण होत आहेत. जेव्हा ते म्हणतात, 'शांती आणि सुरक्षितता,' तेव्हा अचानक विनाश येत आहे. जेव्हा उपहासक, सत्याचा नाकारणारा, धृष्ट झाला आहे; जेव्हा पैसा कमावण्याच्या विविध क्षेत्रांतील कामकाजाची दिनचर्या तत्त्वांची पर्वा न करता चालू आहे; जेव्हा विद्यार्थी आपल्या बायबलाव्यतिरिक्त सर्व गोष्टींचे ज्ञान उत्कटतेने शोधत आहे, तेव्हा ख्रिस्त चोराप्रमाणे येतो."

"जगातील सर्वकाही अस्थिरतेत आहे. काळाची चिन्हे अशुभ आहेत. येणाऱ्या घटना आधीच आपल्या सावल्या टाकीत आहेत. देवाचा आत्मा पृथ्वीवरून मागे घेतला जात आहे, आणि समुद्रावर व भूमीवर एकामागून एक आपत्ती येत आहेत. वादळे, भूकंप, आगी, पूर, आणि सर्व प्रकारच्या हत्याकांडे होत आहेत. भविष्य कोण वाचू शकतो? सुरक्षितता कुठे आहे? मानवी किंवा पृथ्वीवरील कोणत्याही गोष्टीत खात्री नाही. लोक झपाट्याने आपण निवडलेल्या ध्वजाखाली जमत आहेत. ते अस्वस्थपणे आपल्या नेत्यांच्या हालचालींची वाट पाहत आणि त्यांच्यावर लक्ष ठेवून आहेत. काही जण आपल्या प्रभूच्या प्रकट होण्याची वाट पाहत आहेत, त्याकडे लक्ष ठेवून आहेत, आणि त्यासाठी कार्य करीत आहेत. दुसरा एक वर्ग पहिल्या महान धर्मत्याग्याच्या सेनापतित्वाखाली रांगेत उभा राहत आहे. फार थोडे लोक पूर्ण अंतःकरणाने व पूर्ण जीवाने विश्वास ठेवतात की टाळण्यास नरक आहे आणि प्राप्त करण्यास स्वर्ग आहे."

“संकट हळूहळू आमच्यावर येत आहे. सूर्य आकाशात प्रकाशमान आहे, आपल्या नेहमीच्या मार्गाने फिरत आहे, आणि आकाशमंडळ अजूनही देवाची महिमा घोषित करीत आहे. मनुष्य अजूनही खात आहेत व पित आहेत, लावत आहेत व बांधत आहेत, विवाह करीत आहेत व विवाहास देत आहेत. व्यापारी अजूनही खरेदी-विक्री करीत आहेत. मनुष्य अजूनही एकमेकांना धक्काबुक्की करीत आहेत, सर्वोच्च स्थानासाठी झगडत आहेत. सुखविलासप्रिय लोक अजूनही रंगमंचांमध्ये, घोड्यांच्या शर्यतींमध्ये, जुगारगृहांमध्ये गर्दी करीत आहेत. अत्युच्च उत्तेजना सर्वत्र प्रबळ आहे, तरीही कृपाकाळाची घडी वेगाने संपत चालली आहे, आणि प्रत्येक प्रकरणाचा शाश्वत निर्णय होण्याच्या उंबरठ्यावर आहे. सैतान पाहतो की त्याचा काळ थोडाच उरला आहे. त्याने आपल्या सर्व साधनांना कार्यरत केले आहे, जेणेकरून मनुष्य फसवले जावेत, भ्रमित केले जावेत, गुंतवून ठेवले जावेत आणि मोहित केले जावेत, तोपर्यंत कृपाकाळाचा दिवस समाप्त होईल, आणि दयेचे दार कायमचे बंद होईल.”

“ऑलिम्प पर्वतावरून आपल्या प्रभूने उच्चारलेले इशान्याचे शब्द शतकानुशतके गंभीरपणे आमच्यापर्यंत येतात: ‘स्वतःकडे लक्ष द्या, नाहीतर कधीतरी तुमची मने अतिखाणे, मद्यपान आणि या जीवनाच्या चिंता यांमुळे भारलेली होतील, आणि ती दिवस तुमच्यावर नकळत येईल.’ ‘म्हणून जागृत राहा, आणि सर्वकाळ प्रार्थना करा, जेणेकरून येऊ घातलेल्या या सर्व गोष्टींपासून सुटण्यास आणि मनुष्यपुत्रासमोर उभे राहण्यास तुम्ही योग्य ठराल.’” Desire of Ages, 635, 636.

यशया अध्याय तेवीसमध्ये सीदोन म्हणजे संयुक्त संस्थाने आहे आणि सूर म्हणजे पोपसत्ता आहे. सूर आणि सीदोन ही भूमध्य समुद्रकिनाऱ्यावर वसलेली प्राचीन, समकालीन फोनीशियन शहरे होती. ती त्यांच्या समुद्री व्यापारासाठी, संपत्तीसाठी, आणि प्राचीन जगातील प्रभावासाठी परिचित होती. या उताऱ्यामध्ये सीदोन आणि तिच्या “व्यापाऱ्यांनी” तार्शीशला समृद्ध केले. सीदोनचे व्यापारी “सिहोराचे बीज” याचा व्यापार करीत होते, जे “नदीची कापणी” आहे, आणि ते “नदीचे” फळ आहे, आणि ते “तिचे उत्पन्न” आहे, कारण ती “राष्ट्रांची बाजारपेठ” आहे. सर्व संदष्टे जगाच्या अंताबद्दल बोलतात, तर मग जगाच्या अंतकाळी राष्ट्रांची बाजारपेठ कोण आहे? ती संयुक्त संस्थानेच आहे.

सिहोर ही मिसरातील एक नदी आहे (बहुधा नाईलच्या त्रिभुज प्रदेशातील) आणि तिचा उपयोग जगाच्या संपत्तीचे प्रतिनिधित्व करण्यासाठी केला जातो, कारण मिसर म्हणजे जग होय. सीदोनची “कुमारी कन्या” अमेरिकेच्या शेवटच्या पिढीचे प्रतिनिधित्व करते, आणि रविवारच्या कायद्याबरोबर येणाऱ्या लष्करी कायद्यामुळे व त्यानंतर तात्काळ येणाऱ्या राष्ट्रीय विनाशामुळे ती पीडित होते. सीदोनच्या त्या कुमारिका, सूरविषयीच्या या प्रश्नाने धिक्कारल्या जातात: “हेच का तुमचे आनंदी नगर” (राज्य) ज्यात अमेरिकेने आनंद मानला? “हेच का ते राज्य, “ज्याचे प्राचीनत्व पुरातन दिवसांपासून आहे,” जे, या उताऱ्यानुसार, प्रलयानंतर लगेच निम्नोदाने स्थापन केले?

देवाने “मुकुट धारण करणाऱ्या नगरासाठी,” अर्थात “तूरासाठी,” तिच्या शिक्षेसाठी ठरविले आहे आणि “उद्देशिले” आहे. पोपसत्तेच्या शिक्षेमध्ये जगाच्या आर्थिक संरचनेचा पतन समाविष्ट आहे, कारण “परमेश्वराने” “व्यापारी नगर” “सीदोनाविरुद्ध” (संयुक्त संस्थाने) “आज्ञा दिली आहे.” संयुक्त संस्थानांची दुर्गे, म्हणजेच तिची अर्थव्यवस्था, “उद्ध्वस्त करण्याची” त्याची आज्ञा म्हणजे शब्बाथाची आज्ञा होय; कारण राष्ट्रीय धर्मत्यागानंतर राष्ट्रीय विनाश येतो.

संयुक्त संस्थानाच्या अर्थव्यवस्थेचा नाश झाल्यामुळे त्यास प्रतिसाद म्हणून संपूर्ण जगाच्या आर्थिक पतनाने पोपसत्तेची शिक्षा आरंभ होते. सीदोन हिच्या अर्थव्यवस्थेशी संबंधित एक “घर” आहे; म्हणून ते अशा आर्थिक संरचनेचे प्रतिनिधित्व करते जी नष्ट केली जाते, कारण आता त्यात प्रवेश करणे शक्य राहत नाही. त्या “घरातून” आता अधिक गुंतवणूक किंवा नफा उरत नाही, कारण ते नष्ट झाले आहे. पूर्वीच रविवारच्या कायद्यापूर्वी न्यायनिवाडे वाढत चाललेले असले, तरी हा विनाश रविवारच्या कायद्याच्या वेळीच घडतो. जेव्हा हे पतन येते, तेव्हा पोपसत्ता, व्यापारी राजकुमार व मान्यवर व्यापारी असलेले संयुक्त संस्थान, आणि तर्शीशची जहाजे “आक्रोश” करणार आहेत.

या उताऱ्यातील “तार्शीश” हे स्थान प्राचीन काळातील संपत्तीशी संबंधित आहे, आणि बायबलमधील तार्शीशची जहाजे ही आर्थिक सामर्थ्याचे सर्वोच्च प्रतीक आहेत.

कारण राजाची जहाजे हूरामच्या सेवकांसह तर्शीशला जात असत; आणि दर तीन वर्षांनी एकदा तर्शीशची जहाजे सोने, चांदी, हस्तिदंत, माकडे आणि मोर घेऊन येत असत. आणि राजा शलमोन पृथ्वीवरील सर्व राजांहून धनसंपत्ती व ज्ञान यांत श्रेष्ठ ठरला. २ इतिहास १:२१, २२.

जहाजे आर्थिक सामर्थ्याचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि बायबलमधील भविष्यवाणीत तर्शीश हे अग्रगण्य आर्थिक जहाज आहे. तर्शीशची अंतिम पिढी, जी तर्शीशची “कन्या” म्हणून दर्शविली आहे, तिला “नदीप्रमाणे आपल्या देशातून वाहत जा” असे सांगितले जाते; आणि तिला असे आढळते की तिच्या देशात “आता अधिक सामर्थ्य” उरलेले नाही, आणि ती यापुढे टायरच्या राज्याविषयी “आनंद” करू शकत नाही. ते ज्या सामर्थ्याच्या शोधात होते ते सिदोनच्या पूर्वीच्या आर्थिक सामर्थ्याचे होते, परंतु ते नाहीसे झाले होते, कारण समुद्राने “असे म्हणत” भाष्य केले होते, “मी प्रसववेदनांत पडत नाही, न जन्म देत नाही; मी तरुण पुरुषांचे पालनपोषण करत नाही, न कुमारिकांना वाढवत नाही,” अशा प्रकारे समुद्राची अंतिम पिढी ओळखली जाते, म्हणजे जगाच्या अर्थव्यवस्थेच्या विनाशावर विलाप करणारे जगातील लोक; आणि त्या टप्प्यावर जगातील लोकांना या वास्तवाची जाणीव होते की ते पृथ्वीच्या इतिहासाची अंतिम पिढी आहेत, आणि अनंत जीवनासाठी तयारी करण्यास आता फार उशीर झाला आहे.

“मनुष्याच्या इंद्रियांपुढे अनंतकालीन दृश्यांचे वास्तव उघड झाले की, पैशाचे मूल्य फारच अचानकपणे लवकरच घसरले.” Evangelism, 62.

या उताऱ्यात सर्वांना वेदना देणारे दोन “वृत्तान्त” किंवा संदेश आहेत. पहिला “वृत्तान्त” मिसरासंबंधी आहे आणि दुसरा “वृत्तान्त” सोरासंबंधी आहे. मिसराचा वृत्तान्त भूतकाळात आहे, कारण यशया म्हणतो, “मिसराविषयीच्या वृत्तान्ताप्रमाणे”; यावरून हे दर्शविले जाते की, सिदोनाच्या (USA.) विनाशापूर्वी देवाने मिसराविषयी काहीतरी केले होते. देवाने मिसराविषयी जे केले, तेच मिसराच्या “वृत्तान्ताचे”ही प्रतिनिधित्व करते, म्हणजे देवाने निवडलेल्या लोकांबरोबर प्रथमच करारात प्रवेश केला त्या संदर्भात त्याने मिसराचा नाश केला. हे दोन्ही वृत्तान्त एकच “वृत्तान्त” आहेत. मिसराचा वृत्तान्त आरंभ आहे आणि सोराचा वृत्तान्त शेवट आहे. अल्फा आणि ओमेगा याने अखेरच्या दिवसांत एक लाख चव्वेचाळीस हजारांबरोबरच्या कराराचे चित्रण त्या विषयाच्या आरंभीच्या इतिहासाद्वारे केले आहे. मिसराविषयीचा “वृत्तान्त” म्हणजे लाल समुद्रातील सुटका, जेव्हा फारो आणि त्याची सेना नष्ट झाली; आणि हे देवाच्या लोकांच्या अंतिम सुटकेचे प्रतीक आहे, जसे “वृत्तान्त” द्वारे दर्शविले आहे, जो “सोराचा भार” आहे.

तर्शीशच्या जहाजांचा नाश करणारी जी सत्ता बायबलमध्ये दर्शविली आहे, ती इस्लाम आहे. इस्लामचा विषय पुढे घेतला जाईल, म्हणून आपण या विषयावर अधिक सविस्तर चर्चा नंतर करू. त्या उताऱ्यात ती “चित्तीम” अशी दर्शविली आहे—सायप्रससाठीचा एक प्राचीन शब्द—आणि त्या उताऱ्यात असे म्हटले आहे की सिदोन व तूर यांच्या विनाशाचे प्रकटीकरण “चित्तीम” येथून होते. इस्लामच्या प्रतीकामध्ये बायबलच्या भविष्यवाणीत संयुक्त संस्थानांच्या विनाशाचे एक अत्यंत विशिष्ट चित्रण समाविष्ट आहे.

यशया या पुस्तकात उल्लेखिलेल्या दिवसांचा आणि वर्षांचा मागोवा घेणे महत्त्वाचे आहे, कारण ते बहुधा पुढे येणाऱ्या उताऱ्याच्या भविष्यसूचक काळाची ओळख करून देतात. यशया तेवीस हे बावीसाव्या अध्यायातील दृष्टांताच्या दरीवरील “भार” यानंतर येते; आणि त्यापूर्वी एकविसावा अध्याय आहे, ज्यात तीन “भार” आहेत, आणि ते तिन्ही इस्लामची ओळख करून देतात. त्या अध्यायापूर्वी, विसाव्या अध्यायाच्या पहिल्या वचनात, पुढील अध्यायांमध्ये येणाऱ्या विनाशाच्या भविष्यवाण्या ज्या भविष्यसूचक इतिहासाच्या संदर्भात ओळखल्या जातात, त्या इतिहासाची पार्श्वभूमी मांडलेली आहे.

त्या वर्षी तर्तान अशदोदास आला (जेव्हा अशशूरचा राजा सर्गोन याने त्याला पाठविले होते,) आणि त्याने अशदोदाविरुद्ध युद्ध केले व ते जिंकून घेतले. यशया 20:1.

“तर्तान” हा शब्द एखादे नाव असू शकतो, किंवा अधिक संभवतः तो एखाद्या लष्करी नेत्याची पदवी असावा. तर्तान अशदोद येथे, मिसरमधील एका शहरात, आला आणि जगावर टप्प्याटप्प्याने नियंत्रण मिळवू लागलेल्या अशशूरांच्या

इतिहासकाळात त्याने ते जिंकून घेतले. अशूर हे बाबेलचे प्रतिरूप होते. अशूर आणि बाबेल ही दोन्ही उत्तरेकडून आलेली राज्ये होती; “सिंह” अशी ओळख असलेली, ज्यांनी देवाच्या मेंढरांना “विखुरले,” आणि दोघांनाही एकच शिक्षा मिळते. अशूर पहिले होते; बाबेल शेवटचे होते.

इसाएल हे तितरबितर झालेले मेंढरू आहे; सिंहांनी त्याला हाकलून लावले आहे: प्रथम अशूरच्या राजाने त्याला गिळंकृत केले; आणि शेवटी बाबेलचा राजा हा नबुखदनेस्सर याने त्याची हाडे मोडली आहेत. म्हणून सैन्यांचा परमेश्वर, इसाएलचा देव, असे म्हणतो: पाहा, जसा मी अशूरच्या राजाला शिक्षा केली, तसाच मी बाबेलच्या राजाला आणि त्याच्या देशाला शिक्षा करीन. यिर्मया 50:17, 18.

भविष्यसूचक दृष्ट्या ते दोघेही “गर्विष्ठ अशूरी” आहेत.

“जेव्हा गर्विष्ठ अशूरी सेनाखेरीब याने देवाची निंदा केली, त्याच्याविरुद्ध अपमानास्पद वचने उच्चारली, आणि इसाएलाला विनाशाची धमकी दिली, तेव्हा ‘असे झाले की त्या रात्री परमेश्वराचा दूत बाहेर पडला आणि अशूरींच्या छावणीत एक लाख पंच्याऐंशी हजारांना ठार मारले.’ सेनाखेरीबाच्या सैन्यातील ‘सर्व पराक्रमी शूरवीर, तसेच सेनापती आणि अधिकारी, नष्ट झाले.’ ‘म्हणून तो लज्जित मुखाने आपल्या देशात परत गेला.’ [2 Kings 19:35; 2 Chronicles 32:21.]” The Great Controversy, 512.

“तार्तान अशदोदाकडे आला” आणि “ते हस्तगत केले” हे वर्ष, दानियेल अकराच्या शेवटच्या सहा वचनेंत दर्शविल्याप्रमाणे, पापसत्तेने जगावर क्रमशः विजय मिळविण्याचे प्रतिनिधित्व करते. रविवार कायद्याच्या संकटाचा इतिहास—जो चौकशीपर न्यायाच्या “शेवटच्या दिवसांचा” भाग आहे आणि जो थेट कार्यकारी न्यायाकडे (शेवटच्या सात पीडा) नेतो—हाच तो ऐतिहासिक संदर्भ आहे, जो तार्तान अशदोदाकडे आला त्या “वर्षाने” दर्शविला आहे. त्या इतिहासाचा संदर्भ स्थापित झाल्यानंतर यशया मग विनाशाविषयीच्या तीन भविष्यवाण्या देतो, ज्या इस्लामासंबंधी आहेत; एक लावदीकेय अॅडव्हेंटिझमविषयी; आणि त्यानंतर सूरचा भार. चोवीसावे प्रकरण हे शेवटच्या सात पीडांचे एक अभिजात उदाहरण आहे, आणि त्यानंतर पंचविसावे प्रकरण येते, जे देवाच्या लोकांच्या अंतिम सुटकेचे प्रतिनिधित्व करते; तेथे महान क्लेशकाळात देवाच्या लोकांनी उच्चारलेल्या सर्वपरिचित विधानांपैकी एक असे विधान आपणास आढळते.

आणि त्या दिवशी असे म्हटले जाईल, पाहा, हाच आपला देव आहे; आम्ही त्याची वाट पाहिली आहे, आणि तो आम्हांला तारण देईल: हाच प्रभु आहे; आम्ही त्याची वाट पाहिली आहे; आम्ही त्याच्या तारणात आनंद मानू आणि उल्हास करू. यशया 25:9.

एक लाख चव्वेचाळीस हजार हे त्या सुज्ञ कुमारिका आहेत ज्यांनी त्यांच्या प्रभूच्या विवाहाला येण्याची वाट पाहिली, जरी दहा कुमारिकांच्या दृष्टान्ताप्रमाणे त्याने विलंब केला. त्या लाओदीकियाचे नाहीत; त्या फिलाडेल्फियाच्या आहेत. आतापर्यंत हा लेख संदर्भ निश्चित करीत आला आहे.

इ.स. १७९८ मध्ये, नापोलियनने पोपला बंदिवान केले, आणि अशा प्रकारे प्रकटीकरण अध्याय तेरानुसार जगाच्या अंतकाळी बरी होणारी भविष्यवाणीतील घातक जखम दिली. त्या वेळी, दानियेल अध्याय २, ७, ८ आणि ११ तसेच प्रकटीकरण अध्याय १२, १३, १६, १७ आणि १८ नुसार, संयुक्त संस्थानांनी बायबलमधील भविष्यवाणीतील सहाव्या राज्याचे स्थान घेतले. त्या बिंदूपासून पुढे, संयुक्त संस्थानांचे प्रजासत्ताक शिंग आणि प्रोटेस्टंट शिंग (अॅडव्हेंटिझम) या दोघांनीही पोपशाही कोण आहे हे विसरले आहे. इ.स. १७९८ हे पहिले वर्ष होते की उर्वरित जगातील राष्ट्रांनी संयुक्त संस्थानांना एक सार्वभौम राष्ट्र म्हणून मान्यता दिली, आणि इतिहासात पहिल्या देवदूताचा संदेश प्रकट झाल्याचे तेच वर्षही होते.

त्या काळातील एका प्रोटेस्टंटचे “ब्रीदवाक्य” असे होते, “बायबल आणि केवळ बायबल.” प्रोटेस्टंट स्वतःची ओळख केवळ बायबलचे समर्थक म्हणून करून देतात, आणि जेव्हा दुसऱ्या देवदूताच्या आगमनाच्या वेळी अॅडव्हेंटिझमने त्यांचे दायित्व स्वीकारले, तेव्हा त्यांनी ते “ब्रीदवाक्य” स्वीकारले, आणि त्यानंतर त्यांना “पुस्तकाचे लोक” असे

संबोधले गेले. विल्यम मिलर यांच्या सेवाकार्याद्वारे त्यांना नियमांचा एक संच देण्यात आला होता, जो योग्य रीतीने वापरला गेला असता, ऐकण्याची इच्छा असलेल्या सर्वांच्या मनांसाठी बायबल उघडून दाखवला असता. मिलर यांचे भविष्यवाणीविषयक अर्थनिर्णयाचे नियम हेच ते आहेत, ज्यांचा आपण अभ्यास केला पाहिजे, असे प्रेरणा सांगते, जर आपण तिसऱ्या देवदूताचा संदेश द्यायचा असेल तर.

ख्रिस्त म्हणाला, "जर कोणी माझ्या मागे येऊ इच्छित असेल, तर त्याने स्वतःचा इन्कार करावा, आपला क्रूस उचलावा, आणि माझ्या मागे यावे." पुन्हा तो म्हणाला, "मी जगाचा प्रकाश आहे; जो माझ्या मागे येतो तो अंधारात चालणार नाही." सत्याचा प्रकाश प्रज्वलित दिव्यासारखा पुढे जात आहे, आणि जे प्रकाशावर प्रेम करतात ते अंधारात चालणार नाहीत. ते शास्त्रांचा अभ्यास करतील, जेणेकरून त्यांना खात्रीपूर्वक कळावे की ते खऱ्या मेंढपाळाचा आवाज ऐकत आहेत, परक्याचा नव्हे.

"जे तिसऱ्या देवदूताचा संदेश जाहीर करण्याच्या कार्यात गुंतलेले आहेत, ते पित्याने मिलर यांनी स्वीकारलेल्या त्याच पद्धतीनुसार शास्त्रांचा शोध घेत आहेत. Views of the Prophecies and Prophetic Chronology या शीर्षकाच्या छोट्या पुस्तकात, पित्या मिलर यांनी बायबलच्या अध्ययन व अर्थनिर्णयासाठी पुढील साधे, परंतु बुद्धिमान आणि महत्त्वपूर्ण नियम दिले आहेत:

"१. बायबलमध्ये मांडलेल्या विषयावर प्रत्येक शब्दाचा योग्य संबंध असला पाहिजे; २. सर्व शास्त्र आवश्यक आहे, आणि परिश्रमी उपयोग व अभ्यास यांद्वारे ते समजले जाऊ शकते; ३. शास्त्रात प्रकट केलेले काहीही त्या लोकांपासून लपविले जाऊ शकत नाही किंवा लपून राहणार नाही, जे विश्वासाने, किंचितही डळमळीत न होता, मागतात; ४. सिद्धांत समजून घेण्यासाठी, ज्या विषयाचे ज्ञान तुम्हाला हवे आहे त्या विषयावरील सर्व शास्त्रवचने एकत्र आणा, आणि मग प्रत्येक शब्दाला त्याचा योग्य प्रभाव पडू द्या; आणि जर कोणताही विरोधाभास न उरता तुम्ही तुमचा सिद्धांत मांडू शकत असाल, तर तुम्ही चुकत नाही; ५. शास्त्र हे स्वतःच स्वतःचे भाष्यकार असले पाहिजे, कारण ते स्वतःचेच प्रमाण आहे. जर मी एखाद्या शिक्षकावर माझ्यासाठी त्याचे स्पष्टीकरण करण्यासाठी अवलंबून राहिलो, आणि त्याने त्याचा अर्थ तर्काने ठरविला, किंवा आपल्या पंथीय मतप्रणालीमुळे तो तसाच असावा अशी इच्छा धरली, किंवा स्वतःला ज्ञानी समजले जावे अशी अपेक्षा ठेवली, तर त्याचा तर्क, इच्छा, पंथीय मतप्रणाली, किंवा शहाणपण हाच माझा नियम ठरेल, आणि बायबल नव्हे."

"वरील मजकूर हा या नियमांचा एक भाग आहे; आणि बायबलच्या आपल्या अभ्यासात मांडून दिलेल्या तत्वांकडे लक्ष देणे आपणा सर्वास हितावह ठरेल.

"खरा विश्वास पवित्र शास्त्रांवर आधारलेला असतो; परंतु सैतान शास्त्रांचा विपर्यास करून भ्रम आणण्यासाठी इतकी अनेक साधने वापरतो की, जर एखाद्याला ती प्रत्यक्षात काय शिकवितात हे जाणून घ्यायचे असेल, तर अत्यंत काळजी आवश्यक आहे. या काळातील मोठ्या भ्रमांपैकी एक म्हणजे भावनेवर फार भर देणे, आणि देवाच्या वचनातील स्पष्ट विधानांकडे दुर्लक्ष करूनही प्रामाणिकतेचा दावा करणे, कारण ते वचन भावनांशी जुळत नाही. अनेकांच्या विश्वासाला भावनेव्यतिरिक्त दुसरा कोणताही पाया नसतो. त्यांचा धर्म केवळ उत्तेजनातच असतो; ते थांबले की, त्यांचा विश्वासही नाहीसा होतो. भावना ही भूसा असू शकते, परंतु देवाचे वचन हे गहू आहे. आणि 'काय,' संदेषा म्हणतो, 'भूसाचा गव्हाशी संबंध काय?'"

"ज्यांच्याकडे कधीच प्रकाश व ज्ञान नव्हते, आणि जे त्यांना प्राप्तही करता आले नसते, अशा गोष्टींकडे त्यांनी लक्ष दिले नाही म्हणून कोणीही दोषी ठरविले जाणार नाही. परंतु बरेच जण ख्रिस्ताच्या दूतांद्वारे त्यांच्यासमोर मांडण्यात आलेल्या सत्याचे पालन करण्यास नकार देतात, कारण त्यांची इच्छा जगाच्या निकषाशी अनुरूप होण्याची असते; आणि जे सत्य त्यांच्या समजुतीपर्यंत पोहोचले आहे, जो प्रकाश आत्म्यात प्रकाशला आहे, तो न्यायनिवाड्यात त्यांना दोषी ठरवील. या अंतिम दिवसांत सर्व युगांमधून प्रकाशमान होत आलेला संचित प्रकाश आपल्याला प्राप्त झाला आहे, आणि त्यानुसार आपल्यावर जबाबदारीही येईल. पवित्रतेचा मार्ग जगाच्या पातळीवर नाही; तो उंच करून बांधलेला मार्ग आहे. आपण या मार्गाने चाललो, आपण प्रभूच्या आज्ञांच्या मार्गाने धावलो, तर आपण पाहू की 'नीतिमानांचा मार्ग उजेडाप्रमाणे आहे, जो पूर्ण दिवस येईपर्यंत अधिकाधिक

प्रकाशमान होत जातो.'” Review and Herald, November 25, 1884.

प्रोफेटिक कीज या विभागातील William Miller या शीर्षकाच्या लेखात तुम्ही William Miller यांच्या नियमांविषयी अधिक तपशीलाने वाचू शकता.

“बायबलच्या आमच्या अभ्यासात आपण सर्वांनी भविष्यवाणीच्या अर्थलक्षणाविषयी ‘फादर मिलर’ यांच्या नियमांमध्ये मांडलेल्या तत्वांकडे लक्ष देणे हितावह ठरेल.” प्रोटेस्टंटवादाच्या शिंगास आपण बायबल असे म्हणतो तो पवित्र ग्रंथ देण्यात आला, तसेच त्यामध्ये अंतर्भूत असलेल्या तत्वांचे संरक्षण व प्रसार करण्याची जबाबदारीही त्यास देण्यात आली; आणि त्या पवित्र ग्रंथाचा अर्थ व उद्देश यांचे योग्य विभाजन करण्यासाठी नियमांचा एक संचही प्रोटेस्टंट शिंगास देण्यात आला.

रिपब्लिकनिझमच्या शिंगाला आपण ज्याला संविधान म्हणतो असा एक पवित्र दस्तऐवज देण्यात आला, तसेच त्यामध्ये अंतर्भूत तत्वांचे संरक्षण व प्रसार करण्याची जबाबदारीही सोपविण्यात आली. रिपब्लिकन शिंगाला त्या पवित्र दस्तऐवजाचा अर्थ व हेतू यांचे योग्य विभाजन करण्यासाठी नियमांचा एक संचही देण्यात आला. संविधानाचे योग्य विभाजन करण्यासाठी जे नियम देण्यात आले, ते म्हणजे बिल ऑफ राइट्स; आणि बिल ऑफ राइट्सच्या प्रारंभील नियमांमध्ये ते संविधानाच्या सर्वांत महत्त्वाच्या उद्देशाला पवित्र स्थान देते. बिल ऑफ राइट्समध्ये नमूद केलेली पहिली दुरुस्ती म्हणजे धर्मस्वातंत्र्य, अभिव्यक्तीस्वातंत्र्य, वाक्स्वातंत्र्य, आणि प्रसारमाध्यमस्वातंत्र्य.

“धर्माच्या स्थापना संबंधी काँग्रेस कोणताही कायदा करणार नाही, किंवा त्याच्या मुक्त आचरणास प्रतिबंध करणार नाही; किंवा भाषणस्वातंत्र्य, किंवा प्रसारमाध्यमांचे स्वातंत्र्य, किंवा लोकांना शांततेने एकत्र जमण्याचा आणि तक्रारींच्या निवारणासाठी सरकारकडे विनंती करण्याचा अधिकार यांचे संकुचन करणार नाही.” यू.एस. संविधान, दुरुस्ती I

रविवारी कायदा हा संविधानाच्या पहिल्या दुरुस्तीवर उघड आक्रमण आहे; ती दुरुस्ती धर्मस्वातंत्र्याची हमी देते, आणि रविवारी कायद्याने ते धर्मस्वातंत्र्य नाहीसे केले जाते; अशा रीतीने संविधानाचा अंत, बायबलमधील भविष्यवाणीतील सहावे राज्य म्हणून संयुक्त संस्थानांचा अंत, आणि त्या वेळी मोठ्या आक्रंदनाने तिसऱ्या देवदूताचा संदेश जाहीर करणाऱ्यांविरुद्ध छळाची सुरुवात चिन्हांकित होते. तिसऱ्या देवदूताचा संदेश मोठ्या आक्रंदनाने जाहीर करणारे आणि पहिल्या दुरुस्तीचा व संविधानाचा नाश होत असल्याचा निषेध करणारे लोक, त्याच पवित्र नियमांचे पालन व अंमलबजावणी करणे अपेक्षित असलेल्या लोकांकडून छळले जातात—तेच नियम त्या पवित्र दस्तऐवजाचे संरक्षण करतात, ज्याचे रक्षण करण्यासाठी त्यांची नियुक्ती करण्यात आली होती. हे कोकरूसमान पृथ्वीवरील पशूच्या दोन शिंगांच्या समांतर इतिहासांचे आकलन व अनुप्रयोग याचे एक उदाहरण आहे. संविधानाचे संस्थापक पितर हे फादर मिलर यांना समांतर आहेत. मिलर यांच्यासाठी वापरलेला “फादर” हा शब्द पोपपंथीय याजक असा अर्थ दर्शविण्यासाठी नव्हे, तर एका नेत्यास दर्शविण्यासाठी वापरलेला आहे. जे स्वतःला आध्यात्मिक मार्गदर्शक म्हणवितात, अशा मनुष्यांना “पिता” म्हणण्यास बायबल मनाई करते. मिलरवादी आपल्या पित्याच्या नावावरून ओळखले जातात, जसे बऱ्याचदा होत असते. हा भेद लक्षात न आल्यास, एलियाच्या संदेशाचा काही अर्थच हातचा जातो—जेव्हा तो पित्यांची अंतःकरणे मुलांकडे आणि मुलांची पित्यांकडे वळवितो.

यशया तेवीसामध्ये संयुक्त संस्थाने हे बायबलमधील भविष्यवाणीतील सहावे राज्य आहे, आणि वेगाने जवळ येत असलेल्या रविवार कायद्याच्या वेळी ते आपले राज्यघटन उलथून टाकेपर्यंत तसेच राहते. सहावे राज्य सत्तर भविष्यसूचक वर्षे राज्य करते, जी एका राजाच्या दिवसांप्रमाणे आहेत. ज्या राज्याने (राजा म्हणजे राज्य) सत्तर वर्षे राज्य केले ते बाबेल होते. त्या सत्तर वर्षांच्या काळात राज्याचे शिंग बाबेलचे शासन होते, आणि चर्चचे शिंग कल्दी लोक होते. दानियेल, शद्रक, मेशक आणि अबेदनगो हे एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचे प्रतिनिधित्व करतात. दानियेलच्या साक्षीमध्ये दोन्ही शिंगे आणि देवाचे लोक यांचे प्रतिनिधित्व केलेले आहे. बाबेलमधील सत्तर वर्षांची कैद ही एका राजाचे दिवस होती, ज्याचा उपयोग यशया हा संयुक्त संस्थानांच्या भविष्यसूचक इतिहासाची आणि अॅडव्हेंटवादाच्या इतिहासाची १७९८ पासून रविवार कायद्यापर्यंत ओळख पटविण्यासाठी करतो.

युनायटेड स्टेट्सच्या दोन्ही शिंगांसाठी भविष्यवाणीच्या इतिहासाची रेषा आपल्याला शेवट व आरंभ यांचा विचार करण्यास अनुमती देते, आणि या दोन शिंगरूप साक्षीदारांच्या साहाय्याने दुसऱ्या शिंगाचे वैशिष्ट्य ओळखता येते. कारण शेवटी सर्व शिंगे सारखीच होती. दानियेलमध्ये शिंगे होती; काही मोडली गेली, आणि मोडलेल्या शिंगांतून पुढे वाढणारी शिंगे उदयास आली. दानियेलमधील काही शिंगे एकमेकांइतकी समान आकाराची नव्हती, आणि ती दुसऱ्यांपेक्षा उशिरा उगवली. परंतु युनायटेड स्टेट्सच्या दोन शिंगांबाबत तसे नाही. ती दोन्ही शिंगे त्याच इतिहासातून एकमेकांच्या समांतर चालतात आणि त्याच मार्गाचिन्हांची निर्मिती करतात, जरी त्यांच्या उद्देशांच्या दृष्टीने ती एकमेकांपासून भिन्न आहेत. या इतिहासामध्ये काही अटी-अपवादही आहेत, आणि त्यांचे आकलन करणे देखील महत्त्वाचे आहे.

अॅडव्हेंटिझमच्या प्रारंभी फिलाडेल्फिया मंडळीने दर्शविलेल्या भविष्यवाणीपर इतिहासातून लाओदिकिया मंडळीच्या इतिहासाकडे एक बदल झाला. म्हणूनच शेवटी लाओदिकियाच्या भविष्यवाणीपर इतिहासातूनही एक बदल झाला पाहिजे. येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण या समजुतीचा प्रकाश अंतर्भूत करते, आणि तो या काळात उलगडला जात असलेल्या गोष्टींचा एक भाग आहे.

आणि “सत्तर वर्षांच्या समाप्तीनंतर” पोप “गार्डल” आणि “विस्मृतीत गेलेली” “वेश्या” स्मरणात आणली जाईल. ती रविवारच्या कायद्यात “स्मरणात आणली” जाते, जिथे प्रश्न सूर्याच्या उपासनेचा, किंवा देवाच्या नियमशास्त्राने मानवजातीला “स्मरण ठेवण्यास” सांगितलेल्या दिवसाच्या उपासनेचा असतो.

या लेखात आपण हे ओळखले आहे की बाबेलच्या सत्तर वर्षांच्या अधिराज्याचा इतिहास १७९८ पासून रविवारच्या कायद्यापर्यंतच्या संयुक्त संस्थानांच्या इतिहासाचा प्रतिरूप आहे. मागील एका लेखात, तसेच हबक्कुकच्या तक्त्यांमध्येही, आपण हे दर्शविले आहे की मिसरमधील बंदिवास आणि त्यातून झालेली सुटका हेदेखील संयुक्त संस्थाने व देवाच्या लोकांच्या इतिहासाचे प्रतिरूप आहे. बाबेल, मिसर, अॅडव्हेंटिझम आणि संयुक्त संस्थाने या चार इतिहासरेषांचा या रेषांवर आणावयाच्या एकमेव नाहीत; परंतु जेव्हा आपण या चार रेषांवर प्रथम उल्लेखाचा नियम लागू करतो—तेव्हा ते पूर्णपणे आश्चर्यकारक ठरते. या लेखाचा समारोप मी माझ्या अभिप्रेत अर्थाचे एक साधे आणि अंशतः उदाहरण देऊन करीन; आणि यशया तेवीसच्या इतिहासावर पुढे अधिक चर्चा करू तेव्हा त्याचा पुढील उहापोह करावयाचा माझा मनोदय आहे.

बाबेलच्या इतिहासाच्या आरंभी एक परिवर्तित राजा दिसतो आणि शेवटी एक दुष्ट राजा. तो बायडेन असो वा ट्रम्प, याने काही फरक पडत नाही; कारण दानिएलचे पुस्तक हे शिकविते की राज्यकर्ते उभे करणारा आणि त्यांना पदच्युत करणारा देवच आहे. रविवारीच्या कायद्याच्या वेळी डेमोक्रेट असो किंवा रिपब्लिकन नेता, याविषयी इतके मात्र निश्चित आहे की तो एक दुष्ट नेता असेल. नेबुखदनेस्सर हा बाबेलच होता; तो बाबेलचा अत्याचारी होता, आणि तीन सज्जन पुरुषांना अग्नीत फेकून देण्यासही तयार होता. परंतु शेवटी त्याचे दानिएलच्या देवाकडे परिवर्तन झाले. शेवटच्या नेत्याबाबत, बेलशस्सरबाबत, तसे नव्हते. तो एक दुष्ट राजा होता. भविष्यवाणीत संयुक्त संस्थाने मेषशावकाप्रमाणे आरंभ करतात, जो ख्रिस्ताचा आणि मानवजातीसाठी त्याच्या बलिदानाचा एक प्रतीक आहे. शेवटी संयुक्त संस्थाने अजगराप्रमाणे बोलतील. इतिहासाच्या या रेषेत ख्रिस्तापासून सैतानापर्यंत झालेला हा बदल नेबुखदनेस्सर आणि बेलशस्सर यांच्यातील भिन्नतेद्वारे दर्शविला आहे.

“बेलशस्सरला देवाची इच्छा जाणून घेण्यासाठी आणि ती पूर्ण करण्यासाठी अनेक संधी देण्यात आल्या होत्या. त्याने आपल्या आजोबा नेबुखदनेस्सर यांना मनुष्यसमाजापासून दूर हाकलले गेलेले पाहिले होते. ज्या बुद्धीचा तो गर्विष्ठ सम्राट अभिमान बाळगत होता, ती बुद्धी ज्याने दिली त्याच्याकडून ती काढून घेतलेली त्याने पाहिली होती. त्याने राजाला त्याच्या राज्यातून हाकलून देण्यात आलेले, आणि शेतातील पशूंचा सोबती बनवलेले पाहिले होते. परंतु बेलशस्सरच्या करमणुकीच्या प्रेमाने आणि आत्मगौरवाच्या वृत्तीने त्याने कधीही विसरू नयेत असे धडे पुसून टाकले; आणि त्याने नेबुखदनेस्सरवर ठळक न्यायनिर्णय आणणाऱ्या पापांसारखीच पापे केली. कृपेने त्याला देण्यात आलेल्या संधी त्याने वाया घालवल्या, सत्याची ओळख करून घेण्यासाठी आपल्या आवाक्यात असलेल्या संधींचा उपयोग करण्याकडे त्याने दुर्लक्ष केले. ‘तारण पावण्यासाठी मी काय केले पाहिजे?’ हा प्रश्न

त्या महान परंतु मूर्ख राजाने उदासीनतेने बाजूला सारला." Bible Echo, April 25, 1898.

हे लक्षात घ्या की दुष्ट बेलशस्सर हा मूर्ख राजा होता. त्याच्यावर त्याचा पिता नबुखदनेस्सर याचप्रमाणेच तोच न्याय आला, कारण हे दोन्ही न्याय लेवीय पुस्तकाच्या सव्वीसाव्या अध्यायातील "सात काळ" असे दर्शविलेले होते. नबुखदनेस्सर पंचवीसशे वीस दिवस शेतात पशूसारखे जीवन जगत होता, जे सात बायबलकालीन वर्षे होत; आणि त्याचा पुत्र बेलशस्सर याच्यावर भिंतीवर लिहिलेल्या लेखनाद्वारे प्रकट झालेला न्यायही पंचवीसशे वीस यांचेच प्रतिनिधित्व करतो. फरक एवढाच होता की नबुखदनेस्सरवरील न्यायाने त्याचे रूपांतर केले आणि त्याला एक शहाणा राजा बनविले, तर बेलशस्सरवरील न्याय हा मूर्ख राजावरच आला.

"बाबेलच्या शेवटच्या अधिपतीवर, जसा प्रकाररूपाने तिच्या पहिल्या अधिपतीवर आला होता, तसाच दैवी प्रहरीचा हा न्यायवचन आला: 'हे राजा,... तुला सांगण्यात येते; तुझे राज्य तुझ्यापासून निघून गेले आहे.' दानिएल 4:31." Prophets and Kings, 533.

शेवटच्या अध्यक्षासाठी भिंतीवरचे लेखन म्हणजे पहिली दुरुस्ती होय, जी चर्च आणि राज्य यांतील विभाजनाची "भिंत" ओळखून देते; परंतु अंतिम मूर्ख राजा ती समजत नाही. लेवीयविवरण अध्याय २६ मधील "सात वेळा" हे "लोकांचे विखुरणे" दर्शवितात, जे रविवारी कायद्याच्या वेळी उत्तर दिशेचा राजा पूर्ण करतो. ते विखुरणे म्हणजे रविवारी कायदानंतर येणारा राष्ट्रीय विनाश होय. सहाव्या राष्ट्राने आपल्या संस्थापक पित्यांचे धडे विसरले, ज्यांनी केवळ भ्रष्ट चर्चपासूनच नव्हे, तर त्या भ्रष्ट स्त्रीने ज्यांच्याबरोबर व्यभिचार केला त्या युरोपीय अत्याचारी राजांपासूनही संरक्षण व्हावे म्हणून राज्यघटना लिहिली. संस्थापक पिते त्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करतात ज्यांनी पोपसत्तेला आणि युरोपातील राजांना नाकारले, कारण पोपसत्तेच्या अंधकारमय बारा शंभर साठ वर्षांच्या विखुरणीतून बाहेर आल्यानंतर, अशा प्रकारच्या अत्याचाराविरुद्धचे संरक्षण हे त्यांच्या नव्या राज्यघटनेचे केंद्रस्थानी असले पाहिजे, हे त्यांनी स्वतःच्या अनुभवावरून जाणले होते. ते शहाणे पिते होते; ते कोकरूसारखे होते; परंतु शेवटच्या पित्याबाबत तसे नाही, कारण तो अजगराप्रमाणे बोलेल. पिते विखुरणीतून बाहेर आले आणि पुत्र पुन्हा विखुरणीत जातो. दोन्ही प्रसंगांत अत्याचारी म्हणजे पहिली पोपसत्ता आणि शेवटची पोपसत्ता होय.

पहिला राजा नबुखदनेस्सर आणि शेवटचा राजा बेलशस्सर यांच्यावर आलेल्या न्यायाचे प्रतीक म्हणजे लेवीयविवरणाच्या सव्वीसाव्या अध्यायातील "सात काळांची" पांगापांग होय. नबुखदनेस्सराने ते प्रत्यक्ष अनुभवले, आणि बेलशस्सराच्या मृत्यूच्या अगदी त्या रात्री तेच त्याच्या समाधिलेखाप्रमाणे भिंतीवर लिहिले गेले. प्रारंभीच्या काळातील रिपब्लिकन शिंगाचे प्रतीक म्हणजे उत्तराच्या राजाच्या बंधनातून त्याची सुटका, आणि त्याच्या शेवटच्या टप्प्यातील रिपब्लिकन शिंगाचे प्रतीक म्हणजे उत्तराच्या राजाकडून येणारी कैद होय. रविवारचा कायदा म्हणजे बायबलमधील भविष्यवाणीतील सहावे राज्य म्हणून त्याच्या मृत्यूची "अगदी तीच रात्र" होय. या सर्व चार दृष्टांतांत—बेलशस्सर, नबुखदनेस्सर, तसेच रिपब्लिकन शिंगाचा आरंभ आणि शेवट—लेवीयविवरणाच्या सव्वीसाव्या अध्यायातील पंचवीस-वीस हेच प्रारंभ आणि समाप्ती येथे दर्शविलेले प्रतीक आहे. हे अल्फा आणि ओमेगा यांच्या स्वाक्षरीचे प्रतिनिधित्व करते.

विल्यम मिलर यांनी शोधलेली पहिली "काळभविष्यवाणी" म्हणजे लेवीयविवरणाच्या सव्वीसाव्या अध्यायातील पंचवीसशे वीस होती. मिलर यांच्या कार्याद्वारे येशूने घातलेल्या पायाभरणीतील तो पहिला दगड होता. तसेच 1863 मध्ये अॅडव्हेंटिझमने बाजूस सारून ठेवलेले ते पहिले पायाभूत सत्य होते. जेव्हा मिलर यांच्या सत्याचे सर्व दगड त्या पायाभरणीत ठेवले गेले, तेव्हा ती सत्ये हबक्कूकच्या दोन पट्टिकांवर दर्शविली गेली, म्हणजे 1843 आणि 1850 या पायोनिअर चार्टर्स. जसे दहा आज्ञांच्या दोन पट्टिका प्राचीन इस्राएलबरोबरच्या कराराचे प्रतिनिधित्व करीत होत्या, तसेच त्या दोन पट्टिका देव आणि त्याच्या नामनिर्दिष्ट लोकांमधील करारसंबंधाचे प्रतिनिधित्व करतात.

लाओदिकीय अॅडव्हेंटिझमच्या शेवटी, जेव्हा रविवारीच्या कायद्याच्या वेळी ते प्रभूच्या मुखातून ओकून टाकले जाईल, तेव्हा भिंतीवरील लेखन म्हणजे त्या दोन पवित्र अग्रदूतांच्या चार्टर्स होत. असे चार्टर्स, जे ते वाचू शकत नाहीत, कारण त्यांनी त्यांच्या इतिहासाच्या प्रारंभीच्या काळात दिलेल्या इशाऱ्याच्या संदेशाचा लाभ घेण्यास नकार दिला होता....

संयुक्त राज्यांतील १८३७ सालचा आर्थिक संकट हा विविध आर्थिक घटक, धोरणे आणि सट्टेबाज उपक्रम यांच्या संयोगाने उद्भवलेला एक गुंतागुंतीचा प्रसंग होता.

सट्टेबाजाराचा फुगा: 1837 पर्यंतच्या वर्षात, देशाच्या पश्चिमेकडे विस्तारामुळे अंशतः प्रेरित झालेली जमीन व गुंतवणुकीतील सट्टेबाजाराची भरभराट झाली होती. विशेषतः पश्चिम सीमाभागातील जमिनीच्या सट्टेबाजीमुळे जमिनीच्या किमती कृत्रिमरीत्या फुगल्या आणि अतोनात कर्जउचल झाली.

सुलभ कर्जपुरवठा आणि सट्टेबाज कर्जवितरण: बँका आणि वित्तीय संस्था मोठ्या प्रमाणावर पत आणि कर्जे देत होत्या, अनेकदा पुरेशा तारणाविना. पत सहज उपलब्ध होण्यामुळे सट्टेबाज उन्मादाला चालना मिळाली आणि वित्तीय अस्थैर्याचे धोके वाढले.

बँकांचा अतिविस्तार: बँका आपल्या कार्यक्षेत्राचा झपाट्याने विस्तार करीत होत्या, आणि अनेकदा त्यांच्या ताब्यात असलेल्या नाणेमूल्यापेक्षा (सोने व चांदी) अधिक कागदी चलन (बँकनोटा) जारी करीत होत्या. "वाइल्डकॅट बँकिंग" म्हणून ओळखल्या जाणाऱ्या या प्रथेमुळे चलनप्रवाहात अनियंत्रित व अविश्वसनीय चलनाची अतिशय मोठी वाढ झाली.

जॅक्सनची आर्थिक धोरणे: अध्यक्ष अँड्र्यू जॅक्सन यांच्या धोरणांनी या संकटाला अधिक तीव्र करण्यामध्ये भूमिका बजावली. १८३६ मध्ये त्यांनी स्पीशी सक्च्युलर जारी केले, ज्यामध्ये सार्वजनिक जमिनीची खरेदी कागदी चलनाऐवजी कठोर चलनाने (सोने आणि चांदी) करणे आवश्यक ठरविण्यात आले. यामुळे बँकनोटांचे स्पीशीमध्ये रूपांतर करण्यासाठी झपाट्याने धावपळ सुरू झाली, परिणामी आर्थिक ताण निर्माण झाला आणि बँका अपयशी ठरल्या.

आंतरराष्ट्रीय घटक: संयुक्त राज्यांतील संकटावर आंतरराष्ट्रीय आर्थिक परिस्थितीचाही प्रभाव पडला होता. संयुक्त राज्यांचा एक प्रमुख व्यापार भागीदार असलेल्या ब्रिटनच्या अर्थव्यवस्थेतील मंदीमुळे अमेरिकन वस्तू व निर्यातीवरील मागणीत घट झाली. परिणामी, अमेरिकन उद्योगधंद्यांवर त्याचा परिणाम झाला आणि आर्थिक संकट अधिक तीव्र होण्यास हातभार लागला.

घबराट आणि बँकांवरील धाव: मे १८३७ मध्ये, बँकांचे अपयश आणि पतसंकोच यांसह आर्थिक धक्क्यांच्या मालिकेमुळे गुंतवणूकदार आणि ठेवीदार यांच्यामध्ये घबराट पसरली. या घबराटीमुळे बँकांवरील धावांची लाट उसळली आणि पतपुरवठ्यात तीव्र संकुचन निर्माण झाले.

पैशाच्या पुरवठ्यातील आकुंचन: बँका अपयशी ठरल्याने आणि पतपुरवठा कडक झाल्याने, अर्थव्यवस्थेतील एकूण पैशाचा पुरवठा लक्षणीयरीत्या आकुंचित झाला. पैशाच्या पुरवठ्यातील या आकुंचनामुळे आर्थिक अडचणी अधिक तीव्र झाल्या आणि मंदी अधिक खोलवर गेली. या घटकांच्या संयोगामुळे तीव्र आर्थिक अधोगती उद्भवली, ज्याची वैशिष्ट्ये म्हणजे बँकांचे अपयश, बेरोजगारी, ग्राहक खर्चातील घट, आणि सर्वसाधारण आर्थिक मंदी.

"भविष्याबद्दल आम्हाला कशाचीही भीती बाळगण्याचे कारण नाही, फक्त एवढेच की आपण प्रभूने आपल्याला ज्या मार्गाने चालविले आहे तो, आणि आपल्या गत इतिहासातील त्याचे शिक्षण, हे विसरू." Life Sketches, 196.